

יוצא לאור לפרשת תזריע-מצורע ה'תשפ"ג - "שנת הקהל"
(מספר 29-30)

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

בעניני גאולה ומשיח

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות חמשים ושתים לבריאה
ה' תהא שנת נפלאות בכל
שנת הצדי"ק לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מפתח ותוכן

פ' תזריע-מצורע

א. חיבור תזריע ומצורע - עבודת הגלות חדורה בגאולה 3
שייכות שמות הסדרות לתוכנו, קשר ב' הסדרות יחד. תוכן ענין הנגעים

ב. הפיכת הגלות לגאולה - ע"ד טהרת המצורע -

ע"י לימוד עניני גאולה ומשיח 14
הדגשת ענין הגאולה בפ' השבוע - תזריע-מצורע, חודש אייר, פרקי אבות - "רבי אומר איזו היא דרך ישרה כו"; העבודה דקירוב הגאולה

הוספה / בשורת הגאולה

ג. משיחות ש"פ תזריע-מצורע, ו' אייר ה'תנש"א 29

עם סיומו של חודש ניסן תנש"א "כלו כל הקיצין" כפשוטו ממש; משיח נמצא בעולם בזמן ומקום הגלות ומצפה להתגלות; "דבי רבי שילא אמרי שילה שמו" וכו', ואנן חסידים נעני אבתריהו בנוגע לרבותינו נשיאינו; כבר נסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה שהיו צריכים להעשות במשך זמן הגלות, משיח עומד לבוא תיכף ומיד; הוראה בפועל - כדי לפעול התגלות וביאת המשיח, על כאו"א מישראל להוסיף בלימוד התורה בעניני משיח וגאולה, ומה טוב שהלימוד יהי' בעשרה; הוספה בקיום המצוות בהידור, ובמיוחד במצות הצדקה; הוספה בצדקה מתוך כוונה לזרז את הגאולה

Reprinted with permission of:
"Vaad L'Hafotzas Sichos"

by:

Moshiach Awareness Center,
a Project of:

Enlightenment For The Blind, Inc.
602 North Orange Drive.
Los Angeles, CA 90036

Tel.: (323) 934-7095

Fax: (323) 934-7092

<http://www.torah4blind.org>
e-mail: yys@torah4blind.org

Rabbi Yosef Y. Shagalov,
Executive Director

Printed in the U.S.A.

תזריע-מצורע

חיבור תזריע ומצורע – עבודת הגלות חדורה בגאולה

„אשה“⁸ (אע“פ שווהי התיבה הראשונה לאחר הפתיחה הכללית „וידבר ה' גו' לאמר“, אבל בזה נפתחות כמה פרשיות בתורה, ואין זה שם המיוחד לפרשה זו), אלא שם הפרשה הוא „תזריע“⁹.

ודרוש ביאור בנדו“ד - מהי השייכות של התיבה (השם) „תזריע“ לפרשה בכללותה?¹⁰ שתוכנה הוא, רובה ככולה, ענין הנגעים?

יתירה מזו: לא רק שלתיבה „תזריע“ אין כל שייכות לענין הנגעים, אלא, לכאורה, הם הפכים: „תזריע“ מורה - כמפורש בפרשתנו: „אשה כי תזריע וילדה גו“ - על ענין שמביא הולדה חדשה וחיים חדשים; משא“כ נגעים, הרי „מצורע חשוב כמת“¹¹, והפירוש בזה הוא¹², שאין זה (רק) מצד טומאת המצורע¹³, אלא המצורע עצמו חשוב כמת¹⁴.

א. פרשיות תזריע מצורע לפי קביעות רוב השנים (כל השנים הפשוטות) - מחוברות. הקשר והשייכות בין שתי פרשיות אלו מוכן בפשטות - לא רק מפני שבשתי הפרשיות מדובר על נגעים (בפרשת תזריע - נגעי אדם ונגעי בגדים ובפרשת מצורע - נגעי בתיים), אלא יתירה מזו: פ' מצורע היא סיום וחותם פ' תזריע; דיני המצורע אודותם מדובר בפ' תזריע, סיומם - „תורת המצורע ביום טהרתו“ - בפ' מצורע¹⁵.

אבל צריך ביאור בנוגע לשמות הפרשיות: כפי שכבר דובר פעמים רבות¹⁶, שמות הפרשיות אינם סימן בעלמא, תיבה מהתחלת הפרשה המשמשת רק בכדי להבדיל פרשה אחת מהאחרת, אלא כל שם מכיל ומבטא (כמו כל ה„שמות שנקראים בהם בלשון הקודש“) את נקודת התוכן של הפרשה.

[וכפי שמודגש גם בפרשת תזריע, שלפי מנהג ישראל אין היא נקראת

(8) כפי שנק' בסידור הרי"ג - קריאת התורה.

(9) כבמג"א או"ח סתכ"ח. וברמב"ם (סו"ס

אהבה) בסדר תפילות שלו בסופו (ועוד) „אשה כי תזריע“. וראה לקו"ש שם ע' 146 הערה 6 עד"ו בכמה סדרות.

(10) ראה לקו"ש ח"ז ע' 74 ואילך הענין המיוחד שבשם „תזריע“ (וראה לקו"ש ח"ז ע' 9-148 וע' 155). אבל לא נתבארה שם השייכות לתוכן ענין הנגעים כי אם ל„תורת האדם“ כלל. (11) נדרים סד, ב.

(12) ראה חדא"ג מהרש"א נדרים שם.

(13) ראה ספרי ורש"י בהעלותך יב, יב.

(14) ועד"ו י"ל גם בהא דאמרינן מצורע איתקש למת - ראה יבמות קג, ב. רמב"ם הל' טומאת צרעת פי"ג הי"ד. ואכ"מ.

משיחות ש"פ תזריע תשמ"א, ש"פ תזריע תשמ"ב. נדפס בלקו"ש חכ"ב ע' 70 ואילך. תרגום מאידית.

(1) ראה לוחות העיבור שבטור או"ח אחרי הל' ר"ח ובעתים לבינה מאמר ט"ו.

(2) יג, ב ואילך.

(3) שם, מז ואילך.

(4) יד, לד ואילך.

(5) יד, ב - עד שם, לב.

(6) ראה בהנסמן בלקו"ש חכ"א ע' 250 הערה 1-2.

(7) ראה שער היחוד והאמונה פ"א.

גם אינו מובן בנוגע ל"מצורע" כשם הפרשה: בפרשת מצורע לא מדובר אודות המצורע כמצורע (פרטי הנגעים שבו וטומאתו), אלא להיפך - על טהרתו, הוא חדל מלהיות מצורע, הוא כבר יכול להכנס בתוך המחנה ולהביא את קרבנותיו וכו' 15 - מדוע איפה נקראת הפרשה "מצורע" 16?

[ולמרות שבהמשך הפרשה מדובר על נגעי בתים - עדיין אין זה מספיק; א בפשטות נגעי בתים אינם נכללים במובן הפשוט של "מצורע" 17. (ב) יתירה מזו: לגבי נגעי בתים ההדגשה היא לא בנגעים כשלעצמם (כענין בלתי רצוי), אלא - כפי שרש"י שענינו הוא פשוטו של מקרא, מבאר 18 על "ונתתי נגע צרעת" - "בשורה היא להם שהנגעים באים עליהם לפי שהטמינו אמוריים כו' וע"י הנגע נותן הבית ומוצאן",

ב. ויש לומר הביאור בזה: בהקדים: אחד מיסודות האמונה הוא - הענין של שכר ועונש, ובלשון הרמב"ם 24 (בפירוש המשניות 25): "היסוד הי"א כי הוא הש"י נותן שכר למי שעושה מצות התורה ויעניש למי שעובר על אזהרות" וכי השכר הגדול העולם הבא והעונש החזק כרת כו", וכפי שהוא מאריך בזה בספרו יד החזקה בהלי' תשובה 26;

משא"כ "מצורע" הרי - אדרבה, לפי המבואר בפרש"י כאן ובארוכה במדרשי חז"ל בתחלת פרשתנו 19 אודות החסרון והעונש של מצורע - הוא קשור לענין של לשון הרע וגסות הרוח].

התורה הרי היא תורת חסד. ומובן, שגם עונשי התורה אינם לשם עונש חז"ל 27, אלא - תיקון לנפש החוטא 28, וכמאמר רז"ל 29, "חייבי כריתות שלקו נפטרו ידי כריתתם". ועד"ז בעונש מיתת ב"ד, וכמאמר רז"ל 30 לגבי עכן;

עוד צריך להבין הא דמצינו שיש שני שמות לפרשה: מנהג ישראל הוא

(20) או"ח סתכ"ח.
(21) בסידורו - קריאת התורה.
(22) עה"ת תזריע יג, ח.
(23) בסדר תפלות שלו בסופו. וראה לקו"ש ח"ו ע' 100 ובשוה"ג להערה 3 שם.
(24) ואפילו לדעת ס' העיקרים דרק שלשה עיקרים הם - שכר ועונש אחד מהם (ח"א פ"ד, פ"י).

(25) סנהדרין ר"פ חלק. - וכבר העירו ע"ז שלא הביא בס' היד ענין העיקרים, אבל מובן שאין זה מבטל חשיבותם. וראה טושו"ע יו"ד טרס"ח ס"ב.
(26) פ"ח ואילך.
(27) להעיר מברכות ה, א.
(28) ראה כוזרי מאמר שני פמ"ד. וראה גם עיקרים מאמר רביעי פל"ח.
(29) מכות כג, סע"א במשנה.
(30) סנהדרין מג, ב במשנה.

(15) וי"ל שלכן נקראת בכמה ספרים בשם 'פ', "טהרה". וראה לקו"ש ח"ו ע' 100 הערה 5 ובהנסמן שם.
(16) להעיר גם מפרשת "חיי שרה" אף שתחלת הסדרה מדברת בפטירתה וקבורתה, ובכל הסדרה מדובר בענינים שארעו אחר מיתתה - ראה לקו"ש חט"ו ע' 145 ואילך. וש"נ.
(17) להעיר מפיה"מ נגעים פי"ב, ה.
(18) יד, לד מויקיר פי"ז, ו.
(19) נחחומא, ויק"ר (פט"ז, ה"ו).

כלומר, הקב"ה עושה שינוי מיוחד³⁶ בבריאה, "כדי להזהירן מלשון הרע". ולכן הסדר הוא, שהקב"ה מביא אותו (את השינוי) תחילה בבתים ואח"כ בבגדים וכו', כדי להזהיר את ישראל מן הקל אל הכבד להמנע מלשון הרע³⁷.

36 פשטות לשון הרמב"ם בהל' טומאת צרעת שם, "אינו ממנהגו של עולם", קאי על "השינוי האמור בבגדים ובבתים", ועד"ו מובן ממ"ש בפיה"מ שם, "כי הבגדים והבתים דוממים והשנוי הנולד בהם אינו צרעת אלא שהתורה קראתו כך" * (וכן מפורש ברמב"ן עה"ת פרשתנו יג, מז. כלי יקר וספורנו שם. חינוך מצוה קעב, קעז**). אבל בלקו"ת פרשתנו (כב, ב). הובא לקמן בפנים ס"ו) כתב גם על צרעת באדם, "שנולדו סימנים בגשמיות בבשרו שלא כדרך הטבע. . אך מעשה נסים הם",

אבל גם ברמב"ם מובן, מכיוון שנגעי אדם באים על האדם בהמשך ולאחרי נגעי בתים ונגעי בגדים מוכח שסיבתם אינה טבעית***. וכ"מ כמו"נ שם. ולהעיר ממה שמסיים בפיה"מ שם "וכן נגעי אדם אתה תראה שישים הנתיקים צרעת והוא חולי. . ויטהר הצרעת כאשר הפך כולו לבן. . ואמנם הם ענינים תוריים" (וראה תרגום קאפח שם). ובכלי יקר שם, "וזהו בנין אב גם על נגעי הגוף שהם חוץ לטבע על צד העונש". וראה גם בחיי (שם, נח).

37 להעיר מלשון התנוך במצוה קעב, "משרשי

"יעכרך ה' ביום הזה ביום הזה אתה עכור ואי אתה עכור לעוה"ב"³¹,

אבל ברוב עונשי התורה אין רואים בגלוי שהם לטובתו של האדם, בחיים חיותו בעלמא דין בעוה"ז.

משא"כ בנגעי צרעת רואים זאת בגלוי (כדלקמן ברמב"ם) - (ומעונש הנגעים³² מובן שעד"ו הוא בכל עונשי התורה).

ג. כתב הרמב"ם בסוף הל' טומאת צרעת³³: "וזה השינוי האמור בבגדים ובבתים שקראתו תורה צרעת בשותפות השם אינו ממנהגו של עולם אלא את ופלא ה' בישראל כדי להזהירן מלשון הרע שהמספר בלשון הרע משתנות קירות ביתו, אם חזר בו יטהר הבית אם עמד ברשעו עד שהותץ הבית משתנין כלי העור שבביתו כו' ואם עמד ברשעו עד שישרפו משתנין הבגדים שעליו, אם חזר בו יטהרו ואם עמד ברשעו עד שישרפו משתנה עורו ויצטרע ויהי' מובדל ומפורסם לבדו עד שלא יתעסק בשיחת הרשעים"³⁴ שהוא הליצנות ולשון הרע"³⁵.

31 ראה לקו"ת קרח נג, ד. מטות פו, ב. ובכ"מ. וראה לקו"ש תכ"ג ע' 96 ואילך, שמובן הוא גם בפשוטו של מקרא.

32 להעיר מברכות (ה, ב) אם נגעים הוו יסורין של אבהה. אבל לכו"ע הוי מובה כפרה.

33 ועד"ו בפיה"מ נגעים פ"ב מ"ה. מו"נ ח"ג ספמ"ז.

34 מקור הרמב"ם הוא (לכאורה) בתוספתא נגעים פ"ו, ו; תנחומא מצורע ד (בסופו): ויקר פ"ז, ד; פסיקתא רבתי יז - ששם מפורש הסדר הנ"ל, תחלה נגעי בתים כו'. אבל במקומות הנ"ל אינו מפורש: א) "אות ופלא ה' בישראל". ב) עד שלא יתעסק בשיחת הרשעים כו'. ואכ"מ.

35 וראה ספורנו ס"פ תזריע.

* כ"ה בתרגום קאפח שם, ולפנינו בפיה"מ ב' נוסחאות.

** להעיר משינוי הלשון בחינוך: בנוגע לנגעי בגדים כתב (מצוה קעב) "כי זה הענין אינו בטבע אבל מופת הוא באומה הקדושה למען ילמדו כו'". ובנוגע לנגעי בתים כתב (מצוה קעז) "שמעתי שאיינו דבר טבעי אבל הוא ענין מופתי יבוא לפעמים בבתי ישראל להוכיחם".

*** וכן משמע גם ממ"ש בלקו"ת שם הנגעים שאינם מליצחות המצויים כמ"ש הרמב"ם, וקאי על נגעי אדם (ככפנים ההערה). וראה בהנסמן לקמן הערה 51, וראה לעיל ע' 65 הערה 9.

היות שהמצורע חשוב כמת (ובגילוי טומאת מצורע היא מהטומאות הכי חמורות⁴⁰, ענשו - בדד ישב מחוץ למחנה מושבו - הוא מהעונשים הכי חמורים⁴¹).

ומכך לומדים גם בנוגע לשאר העונשים, שהם התחלה ופרט בתיקון האדם,

כשם שענין הנגעים, עם ימי ההסגר וההחלטה, הם ענין של "תזריע" (שאותו אדם שנחשב כמת יהי' לברי' חדשה).

ה. ויש לומר, שיש מזה גם נפק"מ להלכה:

את הדין⁴² במצורע, ש"כל ימי אשר הנגע בו יטמא כו' בדד ישב מחוץ למחנה מושבו"³⁸, אפשר להגדיר בשני אופנים - שזהו דין ע"ד שאר הטמאים (זבים זבות וטמאי מתים) שאסורים להיות בתוך מחנה שכינה או מחנה לוי, ועד"ז צריך מצורע, מצד חומרה יתירה בטומאתו, להמצא מחוץ לג' מחנות, גם מחוץ למחנה ישראל (ובמילא "בדד ישב גו'⁴³); או שהאזהרה "בדד ישב מחוץ למחנה" היא דין מיוחד במצורע דוקא, לא (רק)

וגם הסגר המצורע עצמו, שנעשה באופן ש"יהי מובדל ומפורסם לבדו", "בדד ישב מחוץ למחנה מושבו"³⁸, הוא במטרה לפעול עליו "שלא יתעסק בשחת הרשעים שהוא הליצנות ולשון הרע".

ד. ועפ"ז י"ל שמהאי טעמא נקראת הפרשה "תזריע": תזריע היא התחלת הלידה של חיים חדשים, כנ"ל ס"א (ע"ד זריעה בתבואה ופירות - שממנה באה לאחמ"כ צמיחה חדשה) -

וכן הוא תוכן ענין הנגעים של פ' תזריע: הן הנגע עצמו והן הסגר והחלט המצורע שבעקבותם הוא "מובדל ומפורסם לבדו" אין הם (רק?) בתור עונש והעדר הטוב לגבי המצורע כנ"ל, אלא פריטים ואמצעים לתיקונו (לרפואתו) של המצורע, כדי שהוא יכנס בסדר של חיים חדשים ולא תהי' לו שום שייכות עם "שחת הרשעים שהוא הליצנות ולשון הרע".

ומאחר שענינה של התורה הוא - הוראה, מובן, שמפרשת נגעים ישנה הוראה³⁹ לגבי כל עונשי התורה, שענינם הוא פעולה מיוחדת של הקב"ה לתקן את האדם, על מנת שילך בדרך הישר.

מדוע התגלה ונאמר ענין זה דוקא לגבי מצורע?

המצוה שרצה הא"ל בטובו הגדול לייסרנו כאשר ייסר איש את בנו כו", ובמצוה קצו "כי מאהבת ה' אותם וידיע כו".

(38) יג, מו.

(39) להעיר שבחינוך (מצוה קסט) כ' בשרשי

המצוה (דנגעים) - "לטמא אדם מצורע . . שיבוא אל הכהן", "לקבוע בנפשתינו כי השגחת הקב"ה פרטית על כ"א מבני אדם כו". עיי"ש.

(40) דמחוץ למחנה מושבו, מחוץ לג' מחנות, משא"כ שאר טמאים (ראה תו"כ ורש"י פרשתנו שם. פסחים 50, א - א - הובא בפרש"י נשא ה, ב).

(41) ובמכש"כ מצער גלות שהוא "שקול כמעט כצער מיתה שנפרד האדם מאהביו כו' ושוכן כו' עם זרים" (חינוך מצוה תי), ויותר מזה במצורע "בדד ישב". ולהעיר מפירוש הראב"ד לתו"כ שם - שיהא כמנוה כו'. וראה לקמן הערה 49.

(42) בכל הבא לקמן - ראה לקו"ש חיי"ע ע' 135 ואילך. וש"נ.

(43) מקומות שבהערה 40.

של טמאים (טמאי מת, זבים וזבות) אבל לא מצורעים⁴⁸; לעומת זאת מצד החיוב של „בדד ישב“, צריך להיות „בדד“ גם מהמצורעים האחרים⁴⁹: דוקא או יתקיים בו „ויהי מובדל ומפורסם לבדו“⁵⁰, ורק כך מובטח „שלא יתעסק בשיחת הרשעים“ (משא”כ כשנמצא עם מצורעים ובפרט - רק עמם - ה”ו פועל להיפך!).

ו. כשם שכך הוא בפשוטם של הענינים וע”ד ההלכה - שנגעים הם אות ואזהרה למנוע את ישראל מלשון הרע, וכאשר האדם מוסיף להימשך בזה עד ש”משתנה עורו ויצטרע“, יש לעשות את הפעולות „בדד ישב גו” כדי לרפאותו ולהרחיקו משיחת הרשעים כו’ -

עד”ו (ועוד יותר) מודגש הענין בפנימיות הענינים:

מבואר בלקו”ת⁵¹, שמה שכתוב

בקשר לטומאתו, אלא (גם) בקשר לענינו המיוחד ומשונה משאר הטמאים.

לכאורה במצורע ישנם שני סוגי דין נפרדים: א) הדין הכללי של טמאים שכתוב בפ’ נשא⁴⁴: „וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש“. והטעם הוא „ולא יטמאו את מחניהם“⁴⁵ (בשביל המחנות), שקשור עם הטומאה של המצורע; ב) הציווי „בדד ישב מחוץ למחנה מושבו“ שהוא דין מיוחד במצורע, שנוגע לו, לטהרתו (לא רק) כהרחקה מהמחנות מצד טומאתו.

ויש לומר, שבין שני הדינים ישנם כמה נפק”מ, ומהם:

א) בדין הכללי „וישלחו מן המחנה“ נוגעת השלילה, שהוא לא יהי במחנה „ולא יטמאו את מחניהם“ (ובמילא - כשבטלו מחנות הנה גם אז הוא אינו במחנה); משא”כ בדין „בדד ישב מחוץ למחנה מושבו“ נוגע החיוב - שהוא יהי בדד מחוץ למחנה - ובמילא אם (מאיוו סיבה שתהי) לא התקיים בו הענין של „בדד ישב מחוץ למחנה מושבו“ (- כאשר אין את המציאות של מחנות כנ”ל וכיו”ב), יוצא, שאז הוא אינו יכול להגיע לטהרתו. וכמבואר במ”א⁴⁶.

ב) מצד דין זה, שהוא צריך להיות מחוץ לג’ מחנות, יוצא, שהאזהרה „בדד ישב לבדו ישב שלא יהו טמאין אחרים יושבין עמו“⁴⁷ באה לשלול רק סוג אחר

(48) כפשטות הפירוש בדברי ר”י פסחים שם. (49) כן הוא לפי הראב”ד בתו”כ שם. ולכאורה כן מובן מרש”י ד”ה בדד ישב (יג, מו) שמבאר בהמשך פירושו „מה נשתנה משאר טמאים לישיב בדד כו”“, דהיינו לבדו ממש - דאילו זה שמושבו חוץ לג’ מחנות מפרש רש”י בד”ה שלאח”ז שהוא פ”ד, מחוץ למחנה - חוץ לשלש מחנות. אבל ראה רא”ם ועוד בפרש”י ובשאר מפרשי התו”כ. וראה צפע”ג עה”ת שם דמביא מכ”מ דמצורעים יושבים ביחד. וראה גם מ”ב ז, ג (הפסרת פרשתנו): וארבעה אנשים היו מצורעים גו’ ויאמרו איש אל רעהו גו’ (אלא שהוא גיחוי ובניו שמחוייבים לכבדו וכו’).

(50) לכאורה כן שממע מלשון הרמב”ם הנ”ל בפנים. וראה רמב”ם שם פ”י ה”ו.

(51) תזריע כב, ב. וראה גם סד”ה אדם כי יהי תרס”ו, תרע”ה (בהמשך תער”ב). וראה גם אלשיך פרשתנו שם. וראה לקו”ש חכ”ב ע’ 65 ואילך.

(44) ה, ב.

(45) שם, ג.

(46) ראה בארוכה לקו”ש שם.

(47) פסחים סו, א. וראה גם שאר המקומות

שבערה 40.

ז. עפ"ז מבואר גם שמה של הפרשה השני, "מצורע", אע"פ שאין מדובר בה על המצורע כשהוא במצב של טומאה, אלא על מצבו, ביום טהרתו:

בזה מודגש, שטהרת (ורפואת) המצורע (המבוארת בפ' מצורע) אינה חידוש בפ"ע, שמתחדש (רק) מצד הפעולות והקרבות המבוארים בפרשה זו, אלא שכל זה בא בהמשך וכמסובב מהענינים המבוארים בפ' תזריע.

בסגנון אחר: הפעולות שבפ' מצורע שפועלות את הטהרה (כפועל), הם (רק) ממשיכות ומגלות את מה שכבר נפעל באדם ע"י הצרעת גופא, וכנ"ל שרפואת האדם ברוחניות (שזו היא סיבת הצרעת) נפעלת ע"י הצרעת וההסגר ("בדד ישב גו").

ולכן אין הפרשה נקראת, ביום טהרתו" (וכיו"ב⁵⁵) - שם המורה על כך שדוקא כאן נפעלת טהרתו, אלא "מצורע" דוקא, שם המורה על כך שהטהרה היא תוצאה מהענין של "מצורע" גופא.

ח. כשם שכן הוא בנוגע למצורע פרטי, עד"ז מובן בנוגע לכללות עם ישראל, שבעת הימצאם בגלות הם במעמד ומצב של "בדד ישב מחוץ למחנה מושבו"⁵⁶:

העבודה⁵⁶ של ישראל בזמן הגלות

בנגעים⁵², "אדם כי יהי בעור בשרו גו" - התואר אדם שהוא שם המעלה של ישראל - הוא כי ענין הנגעים שייד דוקא באחד כזה שהוא במדריגת אדם, שהיא מדריגה גדולה, "שלימו דכולא".

והטעם בזה הוא, כי ענין הנגעים "בעור בשרו" מראה על כך שהרע שגרים את הנגע אינו בתוך (פנימיותו של) האדם, אלא זוהי "פסולת" ורע שנשארו רק בחיצוניותו - "בסוף לבושי", ולכן נהי' כך גם במסובב (בדומה לסיבה שלו) נגע שהוא (רק) "בעור בשרו", בחיצוניות הגוף.

ובזה מבאר אדמו"ר הזקן מדוע "מצות נגעים אינו נהוג בזמננו זה אחר החורבן מפני שאינן מצויין כלל⁵³ כו' אך מעשה נסים הם"⁵⁴ -

היות ש"אינו בנמצא בזמננו" אדם כזה שלגמרי אין לו רע בפנימיות, "שאף הצדיק והטוב עדיין הרע קצת בפנימיות", לכן הרע בזמננו אינו גורם לנגעים.

לפ"ז מוסבר עוד יותר הטעם הנ"ל, שענין הנגעים המבואר בפ' תזריע תוכנו הוא ענין של "תזריע" - בשביל הולדה חדשה ונעלה:

שהרי מעשה נסים זה עושה הקב"ה בכדי שגם החיצוניות ופסולת הרע תתברר אצל האדם.

(52) תזריע יג, ב.

(53) צ"ע אם הכוונה רק מפני זה (כי דינם שנוהגים גם שלא בזמן הבית (רמב"ם הל' טו"צ פי"א ה"ו)) - ואין כל מניעות, כהן מיוחס וכו'. וראה תו"ש (שמות מילואים סח"י) הדעות אם נגעים נוהגין בזה"ו והטעמים.

וראה הנסמן בלקו"ש ח"ב ע' 65 הערה 9.

(54) ראה לעיל הערה 36.

(55) וראה לקו"ש ח"ז ע' 103-4 (לקמן ע' 197-8) ובהערה 40 שם.

(56) ראה ויק"ר ספ"ז דר"ש כל הפרשה בנגעי בתים על חורבן ביהמ"ק, ועמא הגלי לבבל" כו'.

(56*) ראה גם סה"ש תנשא ח"ב ע' 490 (לקמן ע' 179) ואילך.

לביאתו", וזהו יסוד מיסודות האמונה שבהם שוים כל ישראל - יכול אבל להיות חילוק עד כמה הדבר קשור ללימוד התורה וקיום המצות, למעשינו ועבודתנו של האדם:

הוא יכול ללמוד תורה ולקיים מצות מתוך ידיעה שזהו "תזריע", שזה מביא את המשיח, אבל "אליו" (לעבודתו) אין זה שייך, כי - א) לא מפני זה לומד הוא תורה ומקיים מצות. ב) לא אכפת לו שהגאולה תבוא בזמן מאוחר יותר (קריאת מצורע בשבוע בפ"ע) - ועד לדור אחר ח"ו. "הוא" מסתפק ומרוצה עם כך שהוא לומד תורה, מקיים מצות ועושה את הזריעה עבור הגאולה.

על כך היא ההוראה, שברוב השנים שתי הפרשיות מחוברות, וכלל גדול בתורה - שעל הרוב תדבר⁶⁰, ודין עיקרי בהלכה למעשה בפועל - שאולינן בתר רובאי⁶¹ -

היינו שצריך להיות החיבור של תזריע ומצורע, ובשלימות כזו, - שכמנהג ישראל בכל מקום - כאשר שואלים ביום הראשון בשבוע, (או בשאר הימים) איזה שבוע כעת, המענה הוא בפשטות: השבוע דפרשת תזריע מצורע,

העבודה בגלות צריכה להיות חדורה בצפי⁶² ותשוקה תמידית לגאולה, אחכה לו בכל יום שיבוא⁶³. ומכיון

היא ענין של "תזריע" - זריעה⁵⁷ והכרח לצמיחה והתחלת הצמיחה בזמן הגאולה. וכפי שאדמו"ר הזקן כותב בתניא⁵⁸, שהגילויים דלעתיד הם, "תלוי במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות, כי הגורם שזר המצוה היא המצוה עצמה". כלומר שמה שיתחדש בימות המשיח ותחיית המתים אין זה דבר נפרד מענין הגלות, אלא זו היא ה"צמיחה", ש"צומחת" מעבודת "הזריעה" בזמן הגלות.

וזהי ההוראה משמות הפרשיות "תזריע-מצורע" בעבודת כל אחד:

יהודי צריך ללמוד תורה ולקיים מצות בקבלת עול, מפני שכך ציוה ה'. אך יכול הוא לחשוב שאין כל נפק"מ מה פועלת העבודה⁵⁹,

- ועל כך באה ההוראה, (שביחד עם הנ"ל הנה) ב"מעשינו ועבודתנו" בזמן הגלות צריך להיות נרגש שזהו ענין של "תזריע" שמביא את ה"צמיחה", את הגילוי של משיח צדקנו; ובמילא נרגש, שהגילויים דלעתיד אינם ענין בפ"ע, אלא המשך ותוצאה מעבודת הגלות (ע"ד "תזריע-מצורע", כנ"ל) - וזהי הצמיחה שבאה מהעבודה בגלות.

ט. ישנם אבל כמה אופנים בקשר שבין העבודה שבזמן הגלות (תזריע) לביאת המשיח (מצורע): אע"פ שכל יהודי מאמין בביאת המשיח ו"מחכה

(60) מו"ב ח"ג פל"ד.

(61) חולין יא, א. ובכ"מ.

(62) ראה פסיקתא רבתי רפ"ו: איזה אור שכנסת ישראל מצפה זה אורו של משיח. וראה שבת לא, א: צפית לישועה (וצ"ע בפרש"י שם). זח"א ד, סע"א. קמ, א. ועוד.

(63) כנוסת אני מאמין.

(57) ראה דרושי חסידות עה"פ הבאים ירש עקב (תו"א כו' פ' שמות).

(58) רפ"ז.

(59) ובל' הידוע אילו נצטווה לחטוב עצים (לקו"ת שלח מ, א). וראה מו"ב ח"ג פנ"א בהערה).

ואבעיות⁶⁷ משיח יגלה טעמי תורה⁶⁸ כו' למד תורה⁶⁹, וכו'.

כולל - בלשון הרמב"ם: "המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד ליושנה לממשלה הראשונה ובונה המקדש ומקבץ נדחי ישראל וחוזרין כל המשפטים בימיו כשהיו מקודם, מקריבין קרבנות ועושין שמטין ויובלות ככל מצותה האמורה בתורה".

וכמבואר במ"א⁷⁰ שבכך פוסק הרמב"ם הלכה, שהגדר של משיח הוא, שהוא מחזיר את שלימות הלכות ומצות התורה. וזאת אומר הרמב"ם: כל הענינים שחסרו בשלימות קיום התומ"צ (מצד זה שהי' חסר בשלימות כל ישראל וביהמ"ק - שזהו כללות ענין הגלות) - יושלמו ע"י המשיח. וזהו גם מה שמשיח מחזיר, "מלכות בית דוד ליושנה כו' וחוזרין כל המשפטים" - הוא

שאני נבראתי לשמש את קוני⁶⁴, זוהי עבודתו של היהודי במשך כל היום, הוא חש בקיום התומ"צ שלו, שעבודתו מביאה וממהרת את הגאולה⁶⁴.

יו"ד. אבל זה גופא יכול להיות בשני אופנים:

(א) הוא חש כיצד עבודתו, "תזריע", היא זריעה שתביא את הצמיחה, את הגאולה, אבל זהו באופן של "זאת תהי' בהיותו תהא"⁶⁵ - כדבר נוסף, שיהי' בנפרד; הוא אכן נמצא במצב של "אחכה לו בכל יום שיבוא" ועבודתו היא בשביל "שיבוא" - אבל דבר זה נרגש אצלו כענין נוסף, שע"י מעשינו ועבודתינו מביאים וממהרים (ענין נפרד) ביאת משיח צדקנו, ובפרט, "זכו - אחישנה"⁶⁶.

(ב) אופן נעלה יותר, הוא כאשר אצלו "תזריע ומצורע" מחוברות - האחכה והקווינו כל היום לגאולה שנרגש בכל יום בעבודת ה"תזריע" שלו, אין זה רק שכל עבודה שלו גורמת מיד "שיבוא", אלא הגאולה העתידה היא דבר אחד עם תוכן עבודתו ("תזריע-מצורע" הופכות לפרשה אחת) - כי ביאת המשיח היא הצמיחה ובמילא השלימות של הזריעה שלו:

ויש לקשר זה עם כך שענינו של משיח הוא שאז תהי' השלימות בתורה והשלימות במצות, תשבי יתרין קושיות

67 תויו"ט סוף מס' עדיות. של"ה תט, א. והוא ע"פ חז"ג כח, א. ועייג"כ ערוך השלם בערכו.

68 ברש"י שה"ש (א, ב) מפורש שלעת"ל הקב"ה מגלה טעמי תורה (מבלי לפרט ע"י מי כמו בנגלה - שמשח קבל וכו') ובאותיות דרע"ק אות ז ויל"ש ישע"י רמו תכט בתחלתו: והקב"ה דורש להם (לצדיקים בג"ע) טעמי תורה חדשה שעתידי הקב"ה ליתן להם ע"י משיח (וביל"ש שם ליתא תיבת, "טעמי"). וראה הנסמן בהערה הבאה. 69 רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב. ובפיה"מ להרמב"ם (סנהדרין ר"פ חלק ד"ה ועתה אחל): ונפלאות יתגלו על ידו (כ"ה הלשון בהעתקת קאפח. ובפיה"מ לפנינו בא בהמשך למש"כ לפנינו: ויעבדוהו כל הארצות לצדקו הגדול ולנפלאות שיהא על ידו). וראה לקו"ת צו יו, ב. שער האמונה פנ"ו ואילך. סהמ"צ להצ"צ מצות מינוי מלך פ"ג.

70 הל' מלכים רפ"א.

71 לקו"ש ח"ח ע' 277 ואילך.

64 קדושין בסופה.

64* ראה לקו"ד ח"ג תכב, א (סה"ש תש"ג ע' 73). וראה סה"ש תשנ"ב ח"א (ע' 111, 131, 249).

65 מנחות ה, א.

66 סנהדרין צח, א.

באופן של „זאת תהי'” - ענין שיהי' בעתיד, בנפרד; ובמילא, העבודה לא היתה חדורה עד כ"כ בהרגש, שקיום התומ"צ גופא מגיע תיכף לשלימותו גם בעולם,

אבל בדורות האחרונים, הנקראים „עקבתא דמשיחא”, נרגש בעם ישראל הענין של משיח הרבה יותר, ולכן נקראת הפרשה בדורות אלו בשם „מצורע” - ישראל חשים ומרגישים, ופשיטא שמזלייהו חזי - בעבודתם שהנה הנה משיח בא, ובמילא - המעשה הוא העיקר - ישנה חובה להוסיף עוד יותר בתומ"צ, כדי שהעולם יגיע לשלימותו כמה שיותר מהר וקיום המצות יהי' „כמצות רצונך”⁷⁷ בביאת משיח צדקנו בביהמ"ק השלישי.

יב. ע"פ הנ"ל (סעיף ו), יש להמתיק עוד יותר, שדוקא בדורות האחרונים נקראת הפרשה „מצורע”:

כשם שהדבר הוא באדם פרטי, שדוקא הענין של נגעים („מצורע”) מראה על האדם השלם „שמוכשרין מעשיו ותיקן כל הדברים והבחי' שלמעלה”⁷⁸, ורק בבחי' „התחתונה שבו לא נתברר הרע והפסולת ממנו”⁷⁸, שלכן נולדים סימנים גשמיים רק בעורו, לרמז, שרק „בסוף לבושיו” נשארה פסולת שעדיין לא התבררה -

עד"ז הוא בנוגע לכללות עם ישראל: מכיון שבדורות האחרונים של עקבתא דמשיחא נמצאים קרוב מאד

מחזיר את שלימות הלכות ומצות התורה.

ומכיון שהתפצא (תורה ומצות) יהיו או בשלימות, יהי' אז גם הקיום מצד הגברא בשלימות כי „ינוחו ממלכיות שאינן מניחות להם לעסוק בתורה ומצות כהוגן”⁷² ו„יהיו פנויין בתורה ותכמתה”⁷³, יתירה מזו: „ובאותו הזמן לא יהי' שם לא רעב ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות כו' ולא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד כו'”⁷⁴.

וזהו תוכן האמונה בביאת המשיח וה„מחכה לביאתו” שכתב הרמב"ם בהמשך להנ"ל⁷⁵: לימוד התורה וקיום המצות חדור באמונה שזה מביא אותו ואת כל העולם לשלימות לימוד וידיעת התורה, של המצות וקיומן ולשלימות ידיעת הבורא - זהו תוכן ה„מחכה לביאתו” כנ"ל.

יא. עפ"ז יש לומר שזהו אחד מהטעמים שבדורות הראשונים נקראה הפרשה „זאת תהי'” ודוקא בדורות האחרונים נקראת היא „מצורע” (כנ"ל סוף ס"א)⁷⁶:

בדורות הראשונים, שהיו רחוקים יותר מזמן הגאולה, הורגשה הגאולה

(72) רמב"ם הל' תשובה שם. עיי"ש ובהלכה א שם.

(73) רמב"ם הל' מלכים פי"ב ה"ד. עיי"ש ובהל' תשובה שם ה"ב „שמפני זה נתאור כל ישראל כו' לימות המשיח”. וראה בארוכה - פיה"מ להרמב"ם שם.

(74) רמב"ם ספי"ב מהל' מלכים.

(75) ברפ"א שם. וראה לקו"ש שם ע' 278

ואילך.

(76) ראה לקו"ש ח"ו ע' 103 (לקמן ע' 197)

ואילך.

(77) ראה תו"ח ר"פ ויחי. המשך וככה תרל"ז

פי"ו ואילך.

(78) לשון הלקו"ת שנסמך לעיל שם.

לביאת המשיח, לכן מרגישים כעת את התוכן הנעלה של בחי' „מצורע“, כנ"ל, שהפנימיות של כלל ישראל כבר התבררה (ע"י העבודה של עם ישראל במשך כל הדורות), ונשאר לברר רק את הפסולת והחיצוניות של „סוף לבושיו“.

יג. ע"פ הנ"ל מובן גם מה שמצינו בסנהדרין⁷⁷, שאלהו אמר לרבי יהושע בן לוי שמיח, „יתיב בני עניי סובלי חלאים“, ורש"י מפרש: „מנוגעים והוא נמי מנוגע“; גם – השק"ט בגמרא⁸⁰ בנוגע לשמו של משיח ולדעת רבנן „חיוורא דבי רבי שמו (מצורע של בית רבי – רש"י) שנאמר⁸¹ אכן... חשבנוהו מנוגע גו“.

לכאורה תמוה: כיצד יתכן, שמיח נקרא „מנוגע“ ו„מצורע“?

בשלמא הא דמיח סובל יסורים בכלל („בניי סובלי חלאים“) אפשר להבין, וכמו שרש"י הנ"ל בגמרא מביא את הפסוק⁸², „והוא מחולל מפשעינו וכתיבי⁸³ חליינו הוא נשא“, ועד"ז מביאים רבנן בגמרא את הראי' על שמו מהפסוק הנ"ל – אבל מהו הדיוק והתוכן של ענין הנגעים של משיח?

וע"פ הנ"ל י"ל הביאור בזה⁸²: הנגעים מבטאים את המצב של עם ישראל בזמן עקבתא דמישחא, שישנה „התבררות הרע“ בפנימיות הגוף

והנפש (של כלל ישראל) ונשאר רע רק בחיצוניות, כך שנמצאים כבר במצב של „זכו“.

– ועפ"ז מובן גם המענה של משיח לריב"ל⁸⁴ (על שאלתו „לאימת אתי מר“), „אל היום“, והסברת אליהו „הכי אמר לך היום⁸⁵ אם בקולו תשמעו“:

כלל בתורה – אין מקרא יוצא מידי פשוטו⁸⁴, ולכן אין הכוונה לשלול את הפירוש הפשוט של „היום“ שמיח אמר, שהיום הוא מצב של „זכו“ וראויים לכך שהוא יבוא „היום“, אלא ההסברה היא, דזה ש„לא אתא“ זהו מפני שחסרה השלימות של „בקולו תשמעו“, גמר הבירור של חיצוניות הרע –

ובפרט בדורותינו אלו, שעם ישראל חש ומרגיש שמיח „הנה⁸⁵ זה עומד אחר כתלינו“⁸⁶; ויתירה מזו: בכותל יש כבר „חלונות“ ו„חרכים“, ויתירה מזו: המשיח „משגיח⁸⁵ מן החלונות מציץ מן החרכים“ – הוא „משגיח“ ומצפה, מתי נסיים כבר את ה„פכים קטנים“, „לצחצח את הכפתורים“⁸⁷ ונסיים את הבירור „שבסוף לבושיו“ –

שאו יבוא משיח תיכף ומיד, „ארו⁸⁸ עם ענני שמיא כבר אינש אתה“, באופן של אחישנה, כי זהו מצב ש„כולו זכאי

(83) תהלים צה, ז.

(84) שבת סג, א.

(85) שה"ש ב, ט.

(86) ראה קול קורא לכ"ק מו"ח אדמו"ר (נדפס בהקריאה והקדושה תש"א. אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ה ע' תיד) דמפרש זה על משיח.

(87) ראה שיחת שמחת תורה תרפ"ט.

(88) דניאל ז, יג (ושם: אנש) – הובא

בסנהדרין שם, א.

(79) שם.

(80) שם ע"ב.

(81) ישעי' נג, ד.

(82) שם, ה.

(82*) ראה גם לקו"ש חל"ו ע' 33 (לעיל ע'

157) ואילך. שה"ש תנשא ח"ב (ע' 491 (לקמן ע'

180). 496 (לקמן ע' 186) ואילך).

דכתיב⁸⁹ ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ⁹⁰, "יירשו ארץ",⁸⁶ ישראל ומלאו פני תבל תנובה", בקרוב ומה, וזרעתי לי בארץ⁹⁰ - "הבאים ממש.

---

(91) ישעי' כז, ו. וראה תו"א ואוה"ת ד"ה זה (בפ' שמות).

---

(89) ישעי' ס, כא.
(90) הושע ב, כה.

תזריע-מצורע ב

הפיכת הגלות לגאולה - ע"ד טהרת המצורע - ע"י לימוד עניני גא"מ

א. בהמשך להמדובר ומודגש ביותר בזמן האחרון ממש ע"ד הצורך בפעולתו של כאו"א מישראל לעשות כל התלוי בו להביא את משיח צדקנו בפועל ממש תיכף ומיד ממש,

כיון שבימינו אלה ממש (עם סיומו של חודש ניסן דה"י תהא שנת אראנו נפלאות) „כלו כל הקיצין“ (קץ הימים ו"קץ הימין") כפשוטו ממש³, ובודאי שתיכף ומיד בא משיח צדקנו, וכאו"א מראה באצבעו ואומר „הנה זה (מלך המשיח) בא“⁴, שכבר בא (בלשון עבר) ברגע שלפני רגע זה -

„תזריע“ - „אשה כי תזריע וילדה זכר“ - כידוע שלידה („וילדה“) רומזת על גאולה (כמ"ש⁵ „ילדה ציון את בני“), ולידת זכר רומזת על החזוק והתוקף (זכר) דגאולה האמיתית והשלימה, גאולה נצחית שאין אחרי גלות („שיר חדש“ לשון זכר) ע"י משיח צדקנו, היינו, ש„וילדה זכר“ רומז על „לידת (התגלות) נשמת משיח שהיא ממדריגה היותר עליונה . . . מעלמא דכורא“¹⁰.

יש לבאר הדגשת ענין הגאולה ופעולת כאו"א מישראל בהבאת הגאולה בעניני יום הש"ק והי: לכל לראש - בעניני התורה השייכים במיוחד ליום הש"ק זה - בפרשת השבוע (כולל גם הפרשה שמתחילין לקרוא במנחה), וכן בפרקי אבות דיום הש"ק והי, וגם בתוכנו של הזמן - הן

ובפרטיות יותר: „אשה כי תזריע“ - קאי על כללות העבודה דכנסת ישראל

משחות ש"פ תזריע מצורע, ו' אייר ה'תנשא. נדפס בסה"ש תנשא"א ח"ב ע' 490 ואילך.
1) שיחת כ"ח ניסן (סה"ש תשנ"א ע' 470).
2) שיחות ש"פ שמיני (שם ע' 475 ואילך).
3) ראה אוה"ת ר"פ מקץ ושי"נ.
4) נוסף לכך שבזמן הגמרא כבר „כלו כל הקיצין“ (סנהדרין צו, ב).
5) שה"ש ב, ח ובישה"ר עה"פ (פ"ב, ח (ב)).
6) נוסף על הדגשת השייכות הכללית דגאולה ליום השבת בשירו של יום - „מומור שיר ליום השבת, מומור שיר לעתיד לבוא, ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים“ (תמיד בסופה).
7) ובפרט בהלימוד בפעם הראשון והעיקרי

(בשנה זו) - בשבתות שבין פסח לעצרת, כהכנה למתן-תורה (אף שהמשך הלימוד הוא גם בכל שבתות הקיץ), ובאופן דפעולה נמשכת על ובכל שבתות השנה כולה (גם בימות הגשמים).

7) אוה"ת פרשתנו (כרך א) ע' ע, וראה גם תו"א ר"פ וארא. תו"ח שם צו, ב ואילך. סהמ"צ להצ"צ מצות ק"פ פ"ב (דרמ"צ עז, סע"ב ואילך). ועוד.

8) ישע"י סו, ח.

9) תהלים צו, א. ישע"י מב, יו"ד. וראה מכילתא בשלה טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר - פסחים קטז, ב.

10) אוה"ת ריש פרשתנו (כרך ב) ע' תצא - בשם האוה"ת ר"פ תזריע (וראה גם הגהות הצ"צ לפי' האוה"ת - באוה"ת ריש פרשתנו (כרך ג) ע' תתט ואילך). ובאוה"ת שבעה"ז: „וילדה זכר“ קאי על משיח . . . מביחנה ומדריגה עליונה מבחי' עתיק".

הוא שמו של משיח בזמן הגלות, שאף שמצד עצמו הוא בתכלית השלימות, כמ"ש²³, "ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד" מ"מ, סובל וכואב בעצמו צער ומכאובי הגלות; ו"ביום טהרתו" (ש, נרפא נגע הצרעת מן הצרוע) קאי על מעמדו ומצבו של משיח כשמתגלה וגואל את בני בגאולה האמיתית והשלימה²⁴.

ג. וצריך להבין²⁵:

א) הקשר והשייכות דב' הפרשיות תזריע-מצורע (שבכו"כ שנים קורין שניהם יחדיו) - דלכאורה, השם "תזריע" (שמצד עצמו קשור עם החולדה, כמפורש בכתוב, "אשה כי תזריע וילדה", שכאשר "תזריע" אזי בא ההמשך ד"וילדה") מורה על הגאולה, ואילו השם "מצורע" (שמצד עצמו הוא היפך הטהרה, ויש צורך בפעולה מיוחדת כדי לפעול המעמד ומצב ד"ביום טהרתו") מורה על (צער

,"אשה") בזמן הגלות שנמשלה ל"זריעה"¹¹ ("תזריע"), כמ"ש "וזרעתי" לי בארץ"¹², "הבאים ישרש יעקב גו"¹³; וע"י הזריעה ד"מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות"¹⁴ נעשית (תיכף ומיד, ללא הפסק כלל) הצמיחה ("יציץ ופרח ישראל"¹⁵) והגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקו שאין אחריו גלות - "וילדה זכר".

ו"מצורע" - כדאיתא בגמרא¹⁵, "מה שמו (של משיח). . חיורא דבי רבי שמו (מצורע של בית רבי)¹⁶, שנאמר¹⁷ אכן חלינו הוא נשא ומכאובינו סבלם ואנחנו חשבנוהו נגוע מוכה אלקים ומעונה", "מאי סימני' יתיב ביני עניי סובלי חלאים"¹⁸, "מנוגעים, והוא נמי מנוגע, דכתיב¹⁹ והוא מחולל מפשעינו וכתוב חלינו הוא נשא"²⁰.

ובפרטיות יותר - כהמשך הכתוב, "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו"²¹, ועד שנוהגין לקרוא פרשה זו בשם "פרשת טהרה"²² - ש"מצורע"

(23) ישעי' נב, יג. תרגום עה"פ. זח"א קפא,

ב.

(24) ועד"ז בנוגע לביהמ"ק - כדאיתא במדרש (איכ"ר פתיחא כא. הובא ביל"ש פרשתנו רמו תקנא בסופו) על הפסוק (פרשתנו יג, מה) "והצרוע אשר בו הנגע וגו'", "והצרוע זה בית המקדש כו" - שנקרא "צרוע" ("מצורע") בחורבנו (כהמשך שם: "וטמא טמא יקרא חורבן ראשון וחורבן שני"), וטהרתו רומזת על בנין ביהמ"ק. - ועד"ז בויק"ר פרשתנו ספי"ז (בנגעי בתים): "ונתתי נגע צרעת) בבית ארץ אחותכם, זה ביהמ"ק. . ונתן את הבית, וביתא דנא סתרי' . . יכול לעולם ת"ל ולקחו אנבים אחרות, שנאמר (ישעי' כח, טו) לכן כה אמר ה' אלקים הנני יסד בציון אבן אבן בחן פנת יקרת גו'".

(25) בהבא לקמן - ראה גם לקו"ש חכ"ב ע' 70 (לעיל ע' 168) ואילך.

(11) ראה תו"א שמות נג, ג ואילך. שם ר"פ בשלח. ובכ"מ.

(12) הושע ב, כה.

(13) ישעי' כז, ו.

(14) תניא רפ"ז.

(15) סנהדרין צה, ב.

(16) פרש"י שם. וראה לקמן ס"ח.

(17) ישעי' נג, ד.

(18) סנהדרין שם, א.

(19) ישעי' שם, ה.

(20) פרש"י סנהדרין שם.

(21) ראה בארוכה אוה"ח ר"פ מצורע - פרטי

הרמזים בהשייכות דטהרת מצורע לביאת המשיח.

(22) ראה לקו"ש ח"ו ע' 100 (לקמן ע' 194)

הערה 5.

ומכאובי) הגלות, ואיך יתחברו שניהם יחדיו?²⁸

ד. ויובן בהקדם הביאור בענין הנגעים²⁸:
 על הפסוק „אדם כי יהי בעור בשרו גו“, מבואר בלקו"ת²⁹ ש„אדם הוא במדרגה גדולה לפי שהוא שלימו דכולא³⁰. . . אדם הזה כשמוכשרין מעשיו ותיקן כל הדברים . . . יוכל להיות עדיין בעור בשרו בחי' התחתונה שבו לא נתברר הרע והפסולת ממנו ונולדים סימנים בגשמיות בבשרו . . . והם הנגעים . . . מפני שברוחניות בעבודת ה' תיקן במעשיו וביורר הרע מן הטוב בכל הדברים (ביורר הרע מן הגוף ומן הנפש), רק פסולת שבסוף לבושיו עדיין לא נתברר, לכן נולדו בבשרו . . . רק בחיצוניות“.

ויש להוסיף בדיוק לשון הכתוב „אדם כי יהי בעור בשרו גו' לנגע צרעת“: „בעור בשרו“ - שלא זו בלבד שאינו שייך לה, „עצם“ (העצמיות) דהאדם וגידים שלו, אלא שאינו שייך אפילו לה, „בשר“ (וגידים) דהאדם, דבר המשתנה וניתוסף בו ע"י אכילה ושתי' שנעשים דם ובשר כבשרו, כי אם לה, „עור“ שמסביב (חיצוניות ומקיף) לה, „בשר“. ו„בעור בשרו“ (החיצוניות דהבשר) גופא - „אדם כי יהי בעור בשרו“, היינו, שאין זה דבר הרגיל, אלא מקרה („מקרה נקריית“) היוצא מגדר הרגיל³¹, וגם אז (כש„והי בעור

ב) ועיקר: בנוגע להמשך הפרשיות - תזריע (ואח"כ) מצורע - דלכאורה, לאחרי ש„אשה כי תזריע וילדה זכר“, גאולה נצחית שאין אחרי' גלות, לא שייך עוד מעמד ומצב ה„מצורע“ שקשור עם ענין הגלות?

ג) ועד"ז בכל א' מב' הפרשיות בפ"ע - שם הפרשה ביחס לתוכנה:

בפרשת „תזריע“ - שם הפרשה מורה על הגאולה („אשה כי תזריע וילדה“), והמשך ועיקר הפרשה הוא בדיני נגעים²⁶ שמורה על הגלות²⁷; ובפרשת „מצורע“ - שם הפרשה (כפי שנקראת בתורה) מורה על הגלות, והמשך הפרשה הוא בדיני טהרת המצורע („וזאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו“) שמורה על הגאולה.

ולכאורה, כיון ששם הפרשה מבטא ומדגיש תוכן הפרשה, הי' מתאים יותר שהפרשה שמדברת בדיני נגעים (ענין הגלות) תקרא בשם „מצורע“, והפרשה שמדברת בדיני טהרה (ענין הגאולה) תקרא בשם „תזריע“?

ד) ועד"ז בנוגע לשמו של משיח: כיון שמשית הוא גואלם של ישראל - למה מדגישים בשמו (שהשם מתאר מהותו וענינו) ענין הגלות ע"י קריאתו בשם „מצורע“!?

(28) בהבא לקמן - ראה גם לקו"ש חל"ז ע' 33 (לעיל ע' 157). וש"נ.

(29) פרשתנו כב, ב.

(30) ראה זהר פרשתנו מח, א.

(31) ראה לקו"ת שם (מדברי הרמב"ם),

שהנגעים הם „שלא כדרך הטבע . . . שאינם מליחות המצויים . . . אך מעשה נסים הם“ (ראה לקו"ש חכ"ב ע' 65 הערה 9).

(26) נגעי אדם - „אדם כי יהי בעור בשרו

שאת וגו'“ (יג, ב), ונגעי בגדים - „והבגד כי יהי בו נגע צרעת וגו'“ (שם, מז).

(27) ראה ויק"ר פרשתנו ספ"ו: „שאת זו בכל . . . ספחת זו מדי . . . בהרת זו יון . . . נגע צרעת זו אדום“.

כמרומו בלשון הכתוב, „זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו“, ש„טהרתו“ היא ע“י „יום“, שענינו אור וגילוי, כמ”ש³⁵ „ויקרא אלקים לאור יום“, היינו, גילוי האורות עליונים (ענינם האמיתי) של הנגעים (ועי”ז מתבטלת יניקת החיצונים עד להיפך הטהרה אפילו בחיצוניות בלבד)³⁶.

ו. וביאור הענין³⁷:

סיבת האפשרות ליניקת החיצונים עד להיפך הטהרה (בגלוי ובחיצוניות) מה„אורות עליונים“ דנגעים (לאמיתתם), היא, מפני גודל מעלת ה„אורות עליונים“ שאינם יכולים להתלבש ב„כלים“. ובלשון הקבלה והחסידות - „אורות דתהו“³⁸ שלמעלה מהתלבשות ב„כלים דתיקון“, שמהם נשתלשלו (לאחרי השבירה כו') כל הענינים הבלתי־רצויים.

והענין בעבודת האדם:

ה„אורות עליונים“ שאינם מתלבשים ב„כלים“ פועלים תנועה של „רצוא“ - שהו”ע כלות הנפש, „שכלה תכלה אור הנפש ותסתלק מן הכלים. . . מיעוט הכלים שלא יהי' בחי' התפשטות למטה, אלא להסתלק למעלה וליכלל באור ה”³⁹. ומוזה יכול להיות יניקת

בשרו“) ה”ז רק „נגע צרעת“ - „נגע“ גם מלשון נגיעה, היינו, שהענין הבלתי־רצוי אינו שייך (אלוי, אפילו לא) לחיצוניותו („עור בשרו“), אלא רק נוגע בו.

ועוד ועיקר - כפי שמוסיף בלקו”ת³² - „וגם נגעים דברים גבוהים הן, שאינו נק' טמא עד שיקראנו הכהן טמא, וכשעדיין לא קרא לו שם טמא אין הנגעים בכלל טומאה³³, אלא אדרבה, הם אורות עליונים³⁴, רק שהם דינא קשיא דקדושה“.

ה. ויש לומר, שב' ענינים אלו [שהנגעים הם „רק פסולת שבסוף לבושיו (בחיצוניות) שעדיין לא נתברר“, והם „דברים גבוהים. . אורות עליונים“ (ענינים הפכיים לכאורה)] - תלויים זה בזה:

כיון ש„נגעים“ הם בעצם „דברים גבוהים. . אורות עליונים“, לכן, גם כשנשתלשל מהם ענין בלתי־רצוי ע”י יניקת החיצונים, ה”ז רק ענין חיצוני שנוגע (נגיעה בלבד) בחי' התחתונה („בסוף לבושיו“) בלבד.

ולכן, גם התיקון על זה (טהרת המצורע) הוא לא ע”י ענין חדש לגמרי, אלא ע”י גילוי ענינם האמיתי של הנגעים שהם „אורות עליונים“ -

(35) בראשית א, ה.

(36) וכדי לבטל היפך הטהרה בחיצוניות עכ”פ שנעשית כבר (לפני התגלות האורות עליונים) - צ”ל כל פרטי הענינים דטהרת המצורע שבהמשך הפרשה.

(37) תבא לקמן - ראה לקו”ת ר”פ מצורע.

סהמ”צ להצ”צ שם.

(38) להעיר מהשיכות ד„מצורע“ ל„תהו“ - המצורע בגימטריא תהו“ (תורת לוי”צ ע’ קסט).

(39) סהמ”צ להצ”צ שם פ”א.

(32) שם. וראה גם סהמ”צ להצ”צ מצות טומאת מצורע בתחלתו.

(33) משנה נגעים רפ”ג. רמב”ם הל’ טומאת צרעת פ”ט ה”ב. וראה ת”כ ופרשי’ פרשתנו יג, ב. ת”כ ר”פ מצורע.

(34) להעיר, ש„נגע“ אותיות „ענג“ (זהר ח”א כו, ריש ע”ב. ח”ב רסה, ב. ח”ג רעג, א. ועוד), ועפ”ז י”ל שה„אורות עליונים“ ד„נגעים“ קאי על בחי' עונג העליון (וראה לקמן הערה 65).

בחי' שלמעלה משניהם - בחי' התפארת, ששרשה בבחי' הכתר שלמעלה מסדר השתלשלות, שעל ידה נעשה חיבור ב' הקוין דחסד וגבורה⁴³, העלאה והמשכה, רצוא ושוב, שגם ה"אורות עליונים" שלמעלה מכלים יומשכו ויתגלו ב"כלים"⁴⁴.

וזהו"ע טהרת המצורע - "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו" - "תורת המצורע" (ולא "טהרת המצורע" וכיו"ב), ש"תיקונו (של המצורע) . . . ע"י עסק התורה . . . כי עיקר עסק התורה צ"ל בבחי' ביטול"⁴⁵, וכמ"ש "ונפשי כעפר"⁴⁶ לכל תהי' (ועי"ז) פתח לבי בתורתך", שע"י הביטול כעפר נעשה "כלי" לתורה, שהיא מבחי' נעלית ביותר שלמעלה מסדר השתלשלות - בחי' התפארת, כמארז"⁴⁷ "תפארת זו מתן תורה", ולכן בכחה לחבר ב' התנועות דרצוא ושוב, שגם האורות עליונים יומשכו ויתגלו בכלים, ועי"ז מתבטלת האפשרות דיניקת החיצונים עד להיפך הטהרה דנגעים, כיון שהאורות עליונים (ענינים האמיתי של הנגעים) נמשכים ומתגלים למטה.

ז. ומזה מובן גם בנוגע לכללות הענין דגלות וגאולה - נגעי המצורע (גלות) וטהרתם (גאולה):

החיצונים - "מחמת שאין נמשך בחי' שוב בכלים ואותיות דקדושה, אזי מבחי' הרצוא לבד יוכל להסתעף יניקת החיצונים, כמו שאחר ההתלהבות בתפלה אם אינו עוסק בתורה יוכל להתהוות מהתלהבות בחי' דינים קפידא וכעס, ומזה נסתעף ג"כ יש וגסות כו"⁴⁰.

והעצה לזה - כמארז"⁴¹ "אם רץ לבך שוב לאחד", שלאחרי ה"רצוא צ"ל "שוב", שהו"ע הביטול, עד ל"ביטול במציאות . . . (שאינן לו כח כלל להתפעל ברשפי אש בבחי' יש ודבר, אלא הוא כאבן דומם . . . כמו שאנו רואים בבוא העבד לפני המלך . . . כשבא מקרוב מאד לעמוד לפני המלך או לא נשאר בו כח ועוז . . . מפני שנתבטל ממציותו לגמרי . . . ומצד הביטול . . . יבוא ההשכה להתפשט בכלים מכלים שונים למטה דוקא", ועי"ז נשלמת הכוונה העליונה שנתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים דוקא⁴².

ונמצא, שפעולת ה"שוב" שלאחרי ה"רצוא", היא, שגם ה"אורות עליונים" שלמעלה מהתלבשות בכלים (תנועת הרצוא) יומשכו ויתגלו ב"כלים" (תנועת השוב).

וכדי שיוכל להיות חיבור ב' התנועות דרצוא ושוב, העלאה והמשכה, חסד וגבורה, צ"ל התגלות

(43) ראה לקו"ת פרשתנו כג, ג ואילך.

(44) ראה גם דרושים שבהערה 60.

(45) לקו"ת פרשתנו כה, א.

(46) "כעפר" דייקא - ש"הכל הי' מן העפר" (קהלת ג, כ), ולכן, ע"י הביטול כעפר נעשה "כלי" לכל הענינים הטובים, ועד לענין הכי טוב - תורה, כדלקמן בפנים.

(47) ברכות נח, סע"א.

(40) לקו"ת שם.

(41) ספר יצירה פ"א מ"ח. תקו"ז בהקדמה ז,

א. וראה סה"מ תרנ"ט ע' ריא בהערה.

(42) לקו"ת וסה"מ צ"צ להצ"צ שם. וראה גם

תניא ספ"ג.

לא ע"י ענין חדש לגמרי, אלא ע"י התגלות ענינו האמיתי של הגלות [כמודגש גם שהתיקון הוא (לא ע"י ביטול הגלות, אלא ע"י הפיכת הגלות לגאולה, כידוע⁵² שע"י המשכת וגילוי האל"ף (אלופו של עולם) נעשה מ"גולה" "גאולה"⁵³] - אורות עליונים שלמעלה מגילוי ("ישת חושך סתרו"), אשר, ע"י, "מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" פועלים שגם האורות העליונים שלמעלה מגילוי יומשכו ויתגלו למטה⁵⁴ (ועי"ז תתבטל בדרך ממילא האפשרות להעלם והסתר כו' עד להיפך הטהרה אפילו בחיצוניות בלבד). ויש לומר, שהיתרון ב"מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" (שעי"ז פועלים שהאורות העליונים יומשכו ויתגלו למטה) הוא מצד הביטול והמסירת נפש שמודגשת ביותר (ובעיקר) בזמן הגלות, וע"י הביטול

גלות - שענינו העלם והסתר האור האלקי, כמ"ש⁴⁸, "אותותינו לא ראינו גו", ועד לחושך, ובפרט החושך כפול ומכופל דסוף זמן הגלות - מצד שרשו ומקורו הו"ע נעלה ביותר⁴⁹, "אורות עליונים" שלמעלה מהתגלות בכלים, ועד לבחי' שלמעלה מגילוי לגמרי ("לא ראינו"⁵⁰), בחי' "ישת חושך סתרו"⁵¹, ומפני גודל מעלת והפלאות האורות שלמעלה מגילוי, נשתלשל למטה העלם והסתר וחושך כפשוטו, שמוזה באים כל הענינים הבלתי-רצויים שבזמן הגלות.

וכיון שבשרשו ומקורו הו"ע נעלה ביותר, אורות עליונים שלמעלה מגילוי, לכן, גם לאחרי שנשתלשל למטה להעלם והסתר וחושך כפשוטו, עד לענינים דהיפך הטהרה וכו', אין זה אלא בחיצוניות ובדרגא התחתונה ובאופן של נגיעה בלבד.

ולכן, גם התיקון שע"י, "מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" הוא

52) ראה ויק"ר ספ"ב. לקו"ת בהעלותך לה,

ג. ובכ"מ.

53) ראה אוה"ת בא ע' רעג: "ההפרש בין גולה ובין גאולה הוא ע"י אות אל"ף. . שהוא פלא, בחי' אראנו נפלאות". ושם: "ולכן נק' ר"ח ניסן חודש של גאולה, כי הוא ראש חדשים ובו נמשך ראשון הוא לכס, בחי' אני ראשון כו' אלופו של עולם" - ועפ"ז תומתק הדגשת ענין הגאולה בימים האחרונים ממש, עם סיומו של חודש ניסן דשנת אראנו נפלאות.

54) ראה אוה"ת שבעה ערה 49: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, פי' נפלאות הוא מה שמוסתר ומופלא בבחי' ההסתלקות בעילוי אחר עילוי. . קוב"ה בגלותא סליק לעילא ולעילא. . ואראנו נפלאות הללו שיבוא ויתגלה למטה מטה", היינו, שענין הגאולה ("אראנו נפלאות") הוא גילוי ענינו האמיתי של הגלות, "מה שמוסתר ומופלא. . לעילא ולעילא", שנמשך ומתגלה למטה.

48) תהלים עד, ט.

49) להעיר ש"קוב"ה בגלותא סליק לעילא ולעילא" (וח"ג כ, ב. ועוד), "למעלה מעלה מכל ההשתל"י", "בבחי' העצמי' ממש" (אוה"ת שה"ש ע' תרפו). וראה לקמן ס"י.

50) "לא ראינו דייקא, שאינו נראה ונגלה לעיני בשר. . אבל מ"מ אותותינו קיימות* . . ועז"נ לעושה נפלאות גדולות לבדו, שממשיך נפלאות גדולות תמיד אלא שהן בבחי' לבדו (הוא לבדו יודע שהוא נס), דהיינו בבחי' העלם" (לקו"ת שה"ש לד, א. אוה"ת ש ע' תקכד).

51) תהלים יח, יב.

(* שהן אותיותינו, דהיינו אותיות התורה כו" (סס). - ועפ"ז י"ל שע"י התורה נעשה המשכת וגילוי ה"אותותינו" דזמן הגלות (נפלאות גדולות לבדו) באופן הנראה ונגלה לעיני בשר (וראה לקמן הערה 54).

שנשללת האפשרות לענין הפכי (כיון שהאורות העליונים נמשכים ומתגלים למטה), גאולה נצחית שאין אחרי גלות („וילדה זכר“).

[ויש להוסיף ולבאר גם הקשר והמשך להפרשה שמתחילין לקרוא במנחת שבת זו - אחרי־קדושים⁵⁶:

פרשת אחרי - שבה נאמר הציווי והאזהרה שלא יהי „רצוא“ בלי „שוב“ (כלות הנפש ד, שני בני אהרן בקרבכם לפני ה' וימותו⁵⁷), אלא רצוא ושוב דוקא, נשמות (שמצ"ע הם בתנועת הרצוא) בגופים (שמצ"ע הם בתנועת השוב) דוקא [ועד לחיים נצחיים דלעתיד לבוא (ובנוגע לדורנו זה - ללא הפסק בינתיים⁵⁸), חיי הגוף דוקא, ובאופן שהנשמה ניוונית מן הגוף⁵⁹],

- ולהעיר, שגם המשיח (שנקרא „מצורע“) הוא מובדל לגמרי מכל העם, כמ"ש „הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד“, למעלה מהאבות, ולמעלה ממשה כו' (ראה נתיחומא תולדות יד).

56 להעיר שהקשר בין הפרשיות תזריע-מצורע ואחרי־קדושים הוא בהדגשה יתירה בקביעות שנה זו - שיום הש"ק זה הוא שבת פרשת תזריע-מצורע בחוץ לארץ, ושבת פרשת אחרי־קדושים בארץ הקודש.

57 ראה אה"ח ר"פ אחרי. נת' בדרושים שבהערה 60.

58 והעילוי ד, אל עפר תשוב" הוא (ברוחניות) ע"י הביטול* ד, הנפשי כעפר לכל תהי"ו (וראה הערה 61).

59 ראה המשך וככה תרל"ז פפ"ח ואילך. המשך תרס"ו ע' תקכת. לקו"ש ח"ב ע' 44. חכ"א ע' 88, ועוד.

והמס"נ שמצד בחי' היחידה, הקשורה ומקבלת מבחי' „יחיד“ שלמעלה מכל סדר ההשתלשלות, נעשה חיבור ב' התנועות דרצוא ושוב, שהאורות העליונים נמשכים ומתגלים בכלים.

ח. עפ"ז מובן הקשר והשייכות והמשך הפרשיות תזריע-מצורע (גאולה וגלות), ענין הנגעים בפרשת תזריע, וטהרתם בפרשת מצורע (כנ"ל ס"ג):

כיון שהגאולה היא (לא ענין בפ"ע, אלא) התגלות ענינו האמיתי של הגלות (בדוגמת טהרת המצורע ע"י התגלות ענינם האמיתי של הנגעים) - לכן, לאחרי ההקדמה הכללית (לבי' הפרשיות), „אשה כי תזריע וילדה זכר“ שרומז על כללות העבודה בזמן הגלות („תזריע“) שעי"ז באים לגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי גלות („וילדה זכר“) - באים פרטי הענינים בהמשך הפרשיות:

בפרשת תזריע (גאולה) מדובר בענין הנגעים (גלות) - כיון שהנגעים הם אורות עליונים (שלכן, גם לאחרי הירידה למטה ה"ו רק „בעור בשרו“), שיומשכו ויתגלו למטה בהגאולה;

ובפרשת מצורע (גלות) מדובר אודות טהרת הנגעים (גאולה) - כיון שטהרת הנגעים היא ע"י התגלות ענינם האמיתי של הנגעים (ענינו האמיתי של הגלות), היינו, שתוכנה של הגאולה הו"ע ד, „מצורע“ למעליותא⁶⁵, ובאופן

55 להעיר, שבשניהם (במצורע ובגלות) נאמר „בדד“ [במצורע - „בדד ישב“ (פרשתנו יג, מו), ובגלות - „איכה ישבה בדד“ (איכה א, א)] - „בדד“ למעליותא, שמורה על דרגא נעלית ביותר שמובדלת לגמרי („בדד“) משאר הדרגות.

* ולהעיר שגם העילוי ד-אל עפר תשוב" הוא הזיכוך מהגשמיות לגמרי שנעשה ע"י הביטול להגוף (ראה סה"מ עטר"ת ע' תסו).

שסובל תחלואי הגלות [כהמשך הגמרא¹⁵ „אמר רב אי מן חייא הוא כגון רבינו הקדוש“, „אם משיח מאותן שחייין עכשווי¹⁶ ודאי היינו רבינו הקדוש¹⁷, דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה“¹⁸], ומצפה בקוצר רוח ובכליון עינים¹⁹ להתגלות (מההעלם בזמן ומצב

שזהו“ע דחיבור הרצוא ושוב, שהאורות העליונים נמשכים ומתגלים בכלים⁶⁰;

וענין זה נעשה מצד דרגא נעלית שלמעלה משניהם⁶¹ - פרשת קדושים, שבה נאמר הציווי (ונתינת-כח) „קדושים תהיו כי קדוש אני“, שבהיות בניי בעוה“ז הגשמי (שאו שייך הציווי ד„קדושים תהיו“, „הו פרושים“⁶²), ה”ה במעמד ומצב של קדושה („קדושים תהיו“), ועד לקדושה הכי נעלית דקדושתו של הקב”ה, כדרשת חז”ל⁶³ „יכול כמוני, ת”ל כי קדוש אני“, כפירוש החסידות⁶⁴ „יכול כמוני“ בניתוחא, שכאו”א מישאל „יכול“ להיות „כמוני“ (כביכול), דרגת הקדושה ד„קדוש אני“].

ומודגש עוד יותר בשמו של משיח (הגואל) שנקרא בשם מצורע⁶⁵ - „מצורע של בית רבי“, ש”תיב ביני עניי סובלי חלאים“, „מנוגעים, והוא נמי מנוגע“ - שמשויח נמצא בעולם בזמן ומקום הגלות, ובמצב של גלות,

66 וע”פ פס”ד הרמב”ם (הל’ מלכים ספ”א) „ואם יעמוד מלך מבית דוד כו” - היינו שהוא כבר מלך.

67 ושם (בהתחלת הסוגיא): „דבי רבי שילא אמרי שילה שמו, שנאמר עד כי יבוא שילה, דבי רבי ינאי אמרי ינון שמו (כמו ינאי, כל אחד הי’ דורש אחר שמו*)“, שנאמר יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו, דבי רבי חנינה אמרי חנינה שמו, שנאמר אשר לא אתן לכם חנינה, ויש אומרים שנאמר בן חזקי** שמו, שנאמר כי רחק ממני מנחם משיב נפשי“. וראה גם ירושלמי ברכות פ”ב ה”ד. איכ”ר פ”א, נא. וראה לקוטי לוי”צ על מארז”ל ע’ קן ש”כל הדעות אמת הם ואלו ואלו דא”ח“, עיי”ש.

ואנן (חסידים) נעני’ אבתרייהו (בנוגע לרבותינו נשיאינו, ובפרט כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו) - יוסף שמו, שנאמר „יוסף אדני’ שנית ידו גוי’ ואסף נדחי ישראל גוי’“, יצחק שמו, שנאמר „אז ימלא שחוק פינו“.

68 פרש”י שם. - וע”ש זה נקרא „חיוורא (מצורע) דבי רבי“, „ע”ש רבינו הקדוש שנקרא רבי . . . שהי’ סובל תחלואים ויסורים כמוהו“ (תדא”ג מהרש”א שם).

69 שלכן „שרי חד ואסיר חד (מתיר נגע ומקנתו וקושרו מתיר האחר ועושה כן, ואינו

60 ראה ד”ה כתוב באוה”ח - במאמרי אדה”ז אתהלך לאזניא (ע’ לג). ד”ה וכל הלבבות באוה”ת אחרי (כרך ב) ע’ תקלת ואילך. ד”ה אחרי מות תרמ”ט. לקו”ש ח”ג ע’ 988 ואילך. חכ”ז ע’ 119. חל”ב ע’ 98 ואילך.

61 ע”י הקדמת הביטול דשוב, כנ”ל ס”ו.

62 פרש”י ר”פ קדושים.

63 ויק”ר פכ”ד, ט.

64 ראה מאור עינים ר”פ קדושים (מו, ב), אוה”ת עה”פ.

65 ראה אוה”ת נ”ך (ע’ צג) שהטעם שמיח נקרא „חיוורא דבי רבי“, הוא, לפי שבהרת עוה כשלג . . . (היא) הלעו”ז דענג העליון לבושי’ כתלג חויר, וע”כ משיח שהוא גילוי פנימיות עונג העליון סובל הנגע בכדי שעי”ז יומשך העונג כתלג חויר“.

(* פרש”י שם. - ולהעיר מדיוק לשון רש”י „כל אחד הי’ דורש אחר שמו“ (ולא שהתלמידים חידשו ששמו כשם רבם).

** כ”ה (בן חזקי”) בדפוסים שלפנינו, ובירושלמי ואיכ”ר: „מנחם“ סתם. - ולהעיר שרש”י מעתיק תיבת „מנחם“, ומוסיף „בן חזקי“ וכנראה שצ”ל בפרש”י „ה”ג בן חזקי“, אלא שהבחור הזעזער „תיק” והשמיט „ה”ג“. ועצ”ע.

„חסיד גמור“, שגמר עבודתו⁷³, אעפ”כ הי’ סובל תחלואים, תחלואי הגלות, כמו משיח (ששמו „חיוורא דבי רבי“, „מצורע של בית רבי“), שעם היותו בתכלית השלימות, סובל וכואב תחלואי הגלות (כנ”ל ס”ב).

ותוכן מאמרו – „רבי אומר איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם“:

„האדם“ – קאי על „אדם הזה (ש)הוא במדרגה גדולה . . שלימו (דכולא)“ כשמוכשרין מעשיו ותיקן כל הדברים . . רק פסולת שבסוף לבושו עדיין לא נתברר כו” מצד ענין הגלות – כמו רבי; ובדורנו זה – דור האחרון של הגלות, עקבתא דמשיחא, שכבר נסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה שהיו צריכים להעשות במשך זמן הגלות – י”ל שכל בני”הם בדרגא זו.

והשאלה היא: כיון שכבר נסתיימו „מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות“ – מהי ה”דרך ישרה“ (הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה) שיבור לו האדם (כללות בני”ה) שגמר עניני העבודה כדי לפעול התגלות וביאת המשיח?⁷⁴

והמענה לזה – „כל שהיא תפארת לעושי ותפארת לו מן האדם“:

הגלות), דמלך המשיח גואל את ישראל בגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי גלות, כפס”ד הרמב”ם⁷⁵, י”עמוד מלך מבית דוד וכו”.

ט. האמור לעיל קשור גם עם פרק שני דאבות (שלומדים ביום הש”ק זה) – שהתחלתו „רבי אומר איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם כל שהיא תפארת לעושי ותפארת לו מן האדם“:

ובהקדם הדיוקים במשנה זו – ומהם?⁷⁶

(א) „איזו היא דרך ישרה“ – הרי מקרא מלא דיבר הכתוב⁷⁷, „ישרים דרכי ה’“, (ב) „שיבור לו האדם“, „אדם דייקא, ש”אדם הוא במדרגה גדולה . . שלימו דכולא“ (כנ”ל ס”ד), (ג) הקשר לבעל המאמר „רבי אומר“ – רבינו הקדוש, ולא בשמו (”רבי יהודה הנשיא“, כפי שזכר תיכף במשנה שלאח”ז), אלא בתואר „רבי“.

ויש לומר הביאור בזה – בהמשך להאמור לעיל בנוגע להתגלות וביאת המשיח:

רבי (רבינו הקדוש) – עליו נאמר (בזמנו) „אם משיח מאותן שחיין עכשיו ודאי היינו רבינו הקדוש, דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה“, דאף שהי

73 ע”ד הפירוש ב”צדיק גמור“ – „מלשון כלי שנגמר מלאכתו“ (לקו”ת דרושי סוכות פא, א).

74 ומתחיל מהתגלות וביאת משיח שבכאור”א מישראל, כידוע שהפוסק „דרך כוכב מעקב גו” שקאי על מלך המשיח (ירושלמי תענית פ”ד ה”ה), קאי גם על כאור”א מישראל (ירושלמי מע”ש פ”ד ה”ו), כיון שיש בו ניצוץ מנשמת משיח (מאור עינים ס”פ פינחס).

מתיר שני נגעים יחד (כשאר הסובלי חלאים שיושב ביניהם), אמר דילמא מבעינא דלא איעכב (אי בעי לי לצאת ולגאול את ישראל לא איתעכב כדי קשירת שני נגעים) – סנהדרין שם ובפרש”י.

75 שבהערה 66.

76 בהבא לקמן – ראה גם סה”ש ה’תשנ”ג

ח”ב ע’ 420 ואלך. ועוד.

77 הושע יד, יו”ד.

לאחרי הקדמת הגילוי מלמעלה למטה בחודש ניסן, ש"בו נעשו נסים לישראל"⁷⁷, עד ל"נסי נסים"⁷⁸, ש"נגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה וגאלם"⁷⁹, "חודש של גאולה"⁸⁰, עד לגאולה מכל עניני מיצר וגבול.

ויש לומר, שבהמשך החדשים (ניסן ואייר) מודגש הקשר והשייכות והחיבור שביניהם - שהגילויים הנעלים (אורות עליונים) דחודש ניסן נמשכים ומתגלים בפנימיות (בכלים) ע"י עבודת האדם מלמטה למעלה.

והכח לחברם יחד הוא מצד דרגא הכי נעלית שלמעלה משניהם - כמודגש בהספירה דב' אייר (היום הראשון מהימים הפרטיים דחודש אייר, לאחרי ראש חודש שכולל כל ימי החודש) - "תפארת שבתפארת"⁸¹, שעל ידה נעשה חיבור ב' התנועות דרצוא (אורות עליונים) ושוב (בכלים).

וכיון שהגילויים הנעלים דחודש ניסן, "חודש של גאולה", נמשכים ומתגלים למטה ע"י עבודת האדם - מתבטלת האפשרות לענין של גלות, כ"א באה גאולה נצחית שאין אחרי גלות.

"תפארת" - קאי על התורה (תפארת זו מתן תורה), שמצד גדול מעלתה בכחה לחבר ב' התנועות דרצוא (קירוב ודביקות להקב"ה, תפארת לעושי"י) ושוב (המשכה למטה, תפארת לו מן האדם), שהאורות העליונים יומשכו ויתגלו בכלים (כנ"ל ס"ו), שע"י מתגלה ענינו האמיתי של הגלות (אורות עליונים), באופן שמושלל ענין הגלות כפשוטו, גאולה שאין אחרי גלות (כנ"ל ס"ז-ח).

ויש להוסיף בכיאר הטעם שהתורה (תפארת) היא "דרך ישרה" להתגלות והבאת המשיח - ע"פ הידוע⁸² שבמשיח צדקנו ישנם ב' ענינים: מלך (המלך המשיח) ורב (שילמד תורה את כל העם), והחילוק שביניהם, שענין ה"מלך" שבמשיח מורה על ההשפעה באופן מקיף שנעשית ע"י הביטול דקבלת עול מלכותו, וענין ה"רב" שבמשיח מורה על ההשפעה באופן פנימי שנעשית ע"י לימוד התורה עד שחשיב "כאילו ילדו"⁸³, ויש לומר, שצירוף שניהם (מלך ורב, מקיף ופנימי) יחדיו מורה שגם האורות עליונים שלמעלה מהתלבשות בכלים (כ"א באופן מקיף בלבד) נמשכים ומתגלים בכלים (באופן פנימי), בכח התורה ("תפארת").

י. ויש לקשר זה גם עם תוכנו של הזמן - חודש אייר:

חודש אייר הוא החודש השני, שבו נעשית העבודה מלמטה למעלה -

(75) אה"ת פרשתנו (כרך ג) ע' תתטו.

ובארוכה - סהמ"צ להצ"צ מצות מינוי מלך.

(76) סנהדרין יט, סע"ב. פרש"י במדבר ג, א.

(77) מדרש לקח טוב בא יב, ב.

(78) ראה ברכות נו, רע"א ובפרש"י וחדא"ג

מהרש"א שם.

(79) נוסח הגש"פ.

(80) שמו"ר פט"ו, יא.

(81) ומודגש גם בדרכו של אדמו"ר מהר"ש -

שב' אייר ("תפארת שבתפארת") הוא יום הולדתו, ש"מולו גובר", ופועל ומשפיע על כל ההולכים בדרכיו - "לכתחילה אריבער", שעבודת האדם למטה (בכלים) היא "לכתחילה אריבער" (למעלה מכלי, מהגבלה).

זאת ועוד:

הגלות (ענין הנגעים⁸⁸) - כ"א אדרבא, שבאה גאולה שאין אחרי גלות.

יא. ויש להוסיף ולקשר זה גם עם היום המיוחד בספירת העומר - מלכות שבתפארת:

ובהקדים שבספירת העומר (מחסד שבחסד עד מלכות שבמלכות) נכללים כל עניני העבודה ("מעשינו ועבודתינו"), הן בנוגע לנפש האדם - "לתקן את נפשותינו ורוחותינו ונשמותינו כו' ולטהרנו ולקדשנו", והן בנוגע לכללות העולם - "ושפע שפע רב בכל העולמות", שע"ז באה הגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי גלות - "הרחמן הוא יתזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו אמן סלה"⁸⁹.

ומעלה יתירה בקביעות שנה זו - שראש הפסח חל בשבת, והתחלת הספירה היא "ממחרת השבת"⁹⁰ גם כפשוטו (נוסף על דרשת חז"ל⁹¹ שפירושו "ממחרת היו"ט"), שאז השבתות הן תמימות כימי בראשית, שמתחילות באחד בשבת ומסיימות בשבת⁹² - שכיון שהסיום דכל שבוע

"אייר" ר"ת אברהם יצחק יעקב רחל, ד' רגלי המרכבה⁸². והענין בזה - שג' האבות (כנגד ג' רגלי המרכבה), חסד גבורה ותפארת, הם בחי האורות, ורחל (רגל הרביעי שעל ידו נעשית שלימות המרכבה), בחי המלכות (כנסת ישראל), היא בחי הכלים⁸³. וי"ל שחיבורם יחד (בר"ת ד, "אייר") מורה על המשכת וגילוי האורות (גם האורות עליונים) בכלים.

ויש להוסיף, ש"רחז" מורה על העילוי ד, "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" להביא את הגאולה - כמ"ש⁸⁴ "רחל מבכה על בני גו' כי איננו", "איננו" דייקא (ולא "אינם"), כיון ש"קוב"ה בגלותא סליק ("איננו") לעילא ולעילא⁸⁵, וע"י פעולתה של רחל (מעשינו ועבודתינו דכנסת ישראל) בזמן הגלות ("מבכה גו' כי איננו") באה הגאולה (כהמשך הכתוב⁸⁶ "יש שכר לפעולתך גו' ושבו בנים לגבולם"), והאורות העליונים שהיו בבחי הסתלקות לעילא ולעילא (ענינו האמיתי של הגלות) נמשכים ומתגלים למטה, וע"ז מתבטלת האפשרות ליניקת החיצונים ("כרחל לפני גוזזי נאלמה"⁸⁷) ועד להיפך הטהרה דזמן

88) להעיר, ש"ספחת"ו, "בהרת" הם כנגד רחל (ו"שאת" כנגד לאה), ותיקונם ע"י עשיית ה"כלים" (ע"י הדיבור והמעשה בתורה ומצוות) שבהם יומשכו האורות עליונים, בחי שוב שלאחרי הרצוא (לקו"ת וסהמ"צ להצ"צ שבערה 37).

89) כמחז"ל "כל מקום שנאמר נצח סלה ועד אין לו הפסק" (עירובין נד, א).

90) אמור כג, טו.

91) מנחות סה, ב ואילך. תו"כ ופרשי עה"פ.

92) פסדר"כ פ"ח. פס"ר פ"ח. ראב"ן ספ"ו.

ראבי"ה פסחים סקכ"ו. ועוד.

82) מא"א, א, פד. ב"ש לאה"ע סקכ"ו ס"כ.

מג"ע אופן קכא.

83) ראה לקו"ש חכ"ו ע' 46. וש"נ.

84) ירמ"י לא, יד.

85) זהר שבערה 49.

86) שם, טו"טו.

87) ישע"י נג, ז. וראה סה"מ תרנ"ט ע' קנב.

תש"ד ע' 84. ועוד.

מציאות העולם תלוי' בענין הגאולה (מלכות), כדאיתא בגמרא⁹⁵, „לא איברי עלמא אלא . . . למשיח“⁹⁹, ולכן, ה„ניגוד“ דהעולם (גלות) להגאולה אינו אלא ענין חיצוני בלבד, וביטולו הוא ע"י התגלות ענינו האמיתי של העולם - מלכות¹⁰⁰.

ובהתגלות המלכות (מלכותו של הקב"ה ע"י מלך המשיח) ישנם כמה אופנים ודרכים - מלכות כפי שהיא בשבעת המדות: מלכות שבחסד, מלכות שבגבורה, מלכות שבתפארת, מלכות שבנצח, מלכות שבהוד, מלכות שביסוד, ומלכות שבמלכות.

וע"פ מאמרו של רבי שה"דרך ישרה" להתגלות וביאת המשיח היא „תפארת“ (כנ"ל ס"ט), מובן גודל העילוי ב„מלכות“ דשבוע (ושבת) זה - מלכות שבתפארת.

ועוד ועיקר - שאין צורך להמתין להמשך השבתות דספה"ע, כיון שע"י מלכות שבתפארת („דרך ישרה“, בריח התיכון המבריה מן הקצה אל הקצה, מרום המעלות ומדרגות עד סוף כל דרגיו¹⁰¹), נמשכים ומתגלים גם פרטי

ב„מלכות“ (מלכות שבחסד, מלכות שבגבורה, מלכות שבתפארת כו') הוא ביום השבת שקשור עם הגאולה, „יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים“⁹³, מודגש ביותר ענין הגאולה ב„מלכות“ - מלכות בית דוד בתקפה ובשלימותה ע"י מלך המשיח, שעל ידו תתגלה מלכותו של הקב"ה בכל העולם, כמ"ש „והיתה לה' המלוכה“⁹⁴, „והי' ה' למלך על כל הארץ“⁹⁵.

והענין בזה:

מלכות (בשייכות לגאולה) - מלך המשיח - מורה על החוץ והתוקף דענין הגאולה ללא התחשבות במניעות ועיכובים ובלשון חז"ל⁹⁶, „אמר מלכא עקר טורא“, שאפילו „הר“ („טורא“), תוקף המנגד, נעקר (ממקומו למקום אחר)⁹⁷ ע"י המלך.

ובעומק יותר: כיון שהחיות והמציאות של כל בני המדינה וכל עניני המדינה תלוי' בהמלך⁹⁸, מובן, שלאמיתו של דבר לא שייך מציאות של מנגד להמלך, שהרי כל מציאותו של ה„מנגד“ (כפי שנראה בחיצוניות) תלוי' בהמלך. ועד"ז בנוגע להגאולה - שענין המלכות (מלך המשיח) מדגיש שלאמיתו של דבר אין העולם (גלות) יכול להיות מנגד להגאולה, כיון שכל

99) וגם לשאר הדעות (שם) - „לדוד“, מלכות בית דוד (המלכות שניתן לו היא לעולם לו ולזרעו" - חדא"ג מהרש"א שם), שמלך המשיח הוא מזרעו; ו„למשה“ - גואל ראשון הוא גואל אחרון (ראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ.

100) ולהעיר, שהמשכת וגילוי אלופו של עולם (שע"ז נעשה מ„גולה“, „גאולה“, כנ"ל ס"ז) הו"ד „אחד“, „אמליכתי למעלה ולמטה ולד' רוחות“ (ברכות יג, ב), „מלכות הוא ענינו“ (רמב"ם הל' שופר פ"ג ה"ט).

101) ראה תניא פ"ג. אגה"ק ס"ו. ובכ"מ.

93) כנ"ל הערה 5.

94) עובדי' בסופו.

95) זכרי' יד, ט.

96) ב"ב ג, סע"ב.

97) כדיוק הלשון „עקר טורא“ - שאינו מתבטל ממציאותו, אלא נעקר ממקום למקום (רותניים), שזהו"ע דאתהפכא חשוכא לנהורא.

98) ראה לקו"ש ח"ח ע' 25. וש"נ.

להתגלות וביאת המשיח ע"י, מלכות שבתפארת" - בנוגע למעשה בפועל: ובהקדמה - שכיון שמשיח צדקנו עומד לבוא תיכף ומיד, אבל עדיין לא בא בפועל, שלכן דרושה ההשתדלות האחרונה ("סוף לבושי") של כאו"א מישראל להביא את המשיח, צריכה להיות הפעולה (לא ע"י מלכות בטרתה, ענינו של מלך המשיח עצמו, אלא) ע"י, "מלכות שבתפארת", כלומר, ענינו של המשיח (מלכות) כפי שהוא בתורה (תפארת), כאמור לעיל (ס"ט) שע"י התורה (ענינו של משיח בתור "רב") נמשכים ומתגלים האורות עליונים והגאולה (ענינו של משיח בתור "מלך") באופן פנימי.

ובפשטות: "תפארת" - הו"ע לימוד התורה, ו"מלכות שבתפארת" - הוא לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני הגאולה שנתבארו בריבוי מקומות¹¹⁰,

- בתורה שבכתב (ובפרט "בדברי הנביאים... שכל הספרים מלאים בדבר זה"¹¹¹) ובתורה שבעל פה, בגמרא (ובפרט במסכת סנהדרין ובסוף מסכת סוטה¹¹²) ובמדרשים, וגם - ובמיוחד - בפנימיות התורה, החל מספר הזהר (ש"בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר

עניני המלכות שלאח"כ¹⁰²; מלכות שבנצח - נצחון המלך (על עניני העולם שמעלימים בחיצוניותם), מלכות שבהוד - יופי המלך, "מלך ביפיו תחזינה עיניך"¹⁰³, מלכות שביסוד - חיוזק המלכות באופן יסודי ונצחי, ומלכות שבמלכות - הגילוי ד"מלכותך"¹⁰⁴ מלכות כל עולמים¹⁰⁵ ("מלכותך" דייקא - מלכות דא"ס שלפני הצמצום¹⁰⁶ (הקשורה עם כתר ופנימיות הכתר, "כתר עליון איהו כתר מלכות"¹⁰⁷), שנמשכת ומתגלה ונעשית "מלכות כל עולמים", "מלכות" דייקא, שאין צורך ב"ממשלה" בעל כרחם, כיון ש"מלכותו ברצונו"¹⁰⁸ קיבלו עליהם¹⁰⁹). יב. וביאור ה"דרך ישרה"

102 ע"ד גמר ושלימות העבודה דספה"ע (הכנה למ"ת) ברי"ח סיון, "בשבוע הו' ביום ג' בו" (תו"א יתרו טז, ג) - תפארת שבמלכות.

103 ישע"י לג, יז.

104 תהלים קמה, יג.

105 ובלשון הרמב"ם בנוגע למלך המשיח - יש לומר: "יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה" - הו"ע מלכות שבתפארת, כי "תפארת" הו"ע התורה (ראה גם לקמן סי"ב), "ילחם מלחמות ה' וינצח" - מלכות שבנצח, "ובנה מקדש במקומו" - מלכות שבהוד, כמארו"ל (ברכות שבהערה 47) "ההוד זו בית המקדש", "וקבץ נדחי ישראל" - מלכות שביסוד, שנקרא "כל", ע"ש שאוסף ומקבץ האורות דכל הספירות, ו"אהפוך אל עמים גו' לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכס אחד" - מלכות שבמלכות.

106 ראה לקו"ת שה"ש יד, ד. ובכ"מ.

107 תקו"ז בהקדמה (יז, א).

108 להעיר, שרצון הוא כתר, וכתר קשור עם מלכות, כנ"ל בפנים.

109 ראה לקו"ת דרושי ר"ה נו, סע"ב ואילך. סידור (עם דא"ח) נג, ג. יהל אור עה"פ (ע' תרפה). ועוד.

110 ונקל למוצאם - ע"י ספרי המפתחות (שרבו בדורנו זה) על סדר הא"ב, בערכים המתאימים: גאולה, משיח, וכיו"ב.

111 רמב"ם ה' מלכים פ"א ה"ב.

112 וע"פ האמר לעיל (ס"ז) שהגאולה באה ע"י התגלות ענינו האמיתי של הגלות - יומתק שטימני הגאולה הם בסוף (סיום וגמר) מסכת סוטה הקשורה עם הגלות.

ביניהם"118, יש מעלה מיוחדת כשלומדים עניני משיח והגאולה ברבים בנוגע להתפעלות והשמחה ברגש הלב, שע"ז הולכת וגדלה ההשתוקקות והצפי' לביאת המשיח"119.

ועוד ועיקר כפשוט - להוסיף בקיום המצוות בהידור, ובמיוחד בההידור במצות הצדקה (כללות כל המצוות"120) ש"מקרכת את הגאולה"121.

וכדאי ונכון לקשר ההוספה בצדקה עם ההוספה בתורה בעניני משיח והגאולה - ע"ז שההוספה לצדקה היא מתוך כוונה לקרב ולזרוז את הגאולה, כיון שכוונה זו כשלעצמה היא חלק מלימוד התורה בעניני הגאולה - הלימוד (במחשבה - מזמן לזמן) דמאמר הז"ל "גדולה צדקה שמקרכת את הגאולה"122.

יד. ויה"ר שהתחלטה בכהנ"ל תמהר ותזרוז ותביא תיכף ומיד את התכלית והמכוון - התגלות וביאת המשיח בפועל ממש, תיכף ומיד ממש.

כו' יפקון ב"י מן גלותא ברחמים"113), ובפרט בתורת החסידות (שע"י הפצת המעיינות חוצה אתי מר דא מלכא משיחא"114), בתורת רבותינו נשיאינו, ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיחות) של נשיא דורנו - מעין ודוגמא והכנה ללימוד תורתו של משיח, "תורה חדשה מאתי תצא"115, שילמד לכל העם פנימיות התורה (טעמי תורה), ידיעת אלקות ("דע את אלקי אביך"116), כפס"ד הרמב"ם"117 ש"באותו הזמן . . יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כו" -

וההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה ("מלכות שבתפארת") היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש.

יג. ועל של פועל באתי - ובודאי יעוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום:

כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד - על כאו"א מישראל (האנשים - הן יושבי אוהל (ישכר) והן בעלי עסק (ובולון), וכן הנשים והטף, כל חד וחד לפום שיעורא דילי) להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה.

ומה טוב - שהלימוד יהי' (ברבים) בעשרה, כי, נוסף על המעלה ד"עשרה שיושבים ועוסקים בתורה שכינה שרוי

118) אבות פ"ג, ו. וראה אגה"ק סכ"ג.

119) ולכן, גם אלה שרוצים ללמוד בעיון ושקו"ט (ועד לחדש חידושי תורה בעניני משיח וגאולה), מתוך מנוחה וישוב הדעת, ע"י הלימוד לעצמו או בחברותא - ישתדלו (מזמן לזמן) להשתתף גם בהלימוד בעשרה, כדי שיהי' אצלם גם המעלה שע"י הלימוד בעשרה (ככפנים).

120) ראה תניא פל"ז.

121) ב"ב יו"ד, א.

122) ובסגנון האמור לעיל - מלכות שבתפארת - יש לומר: תפארת הו"ע התורה, ומלכות - שעיקרה קיום מצוות המלך - הו"ע (המצוות), ובפרט מצות הצדקה. ובמלכות שבתפארת (שהמלכות עצמה היא במדת התפארת) - גם הצדקה (מלכות) היא חלק מהתורה (תפארת).

113) זח"ג קכד, ב - ברע"מ. הובא ונת' באגה"ק רסכ"ו.

114) אגה"ק דהבעש"ט - כש"ט בתחלתו.

115) ישע"י נא, ד. ויק"ר פ"ג, ג.

116) דה"א כה, ט.

117) בסיום הוהתם ספרו "משנה תורה".

(ש, בית תפלה יקרא לכל העמים¹²⁹), ולקדש הקדשים - כמ"ש בהפרשה שקורין תיכף במנחה: „בזאת יבוא אהרן אל הקודש”¹³⁰, כניסת כהן גדול ביוהכ"פ לקדש הקדשים¹³¹, ולעתיד לבוא - לא רק אהרן, אלא גם כאו"א מישראל שיהי' בדרגת כה"ג („ממלכת כהנים”, כהנים גדולים¹³²), ולא רק ביוהכ"פ, אלא גם „בכל שעה שהוא רוצה ליכנס”¹³³. ועוד והוא העיקר - שכל זה נעשה בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, כך שיכולים יהודות ולברך על לידת והתגלות המשיח: „שהחיינו¹³⁴ וקיימנו והגיענו¹³⁵ לזמן הזה”.

(129) ישעי' נו, ז.

(130) אחרי טז, ג.

(131) להעיר ששיעור היומי ברמב"ם הוא בהלכות עבודת יום הכיפורים (פרקים א-ג).

(132) יתרו יט, ו ובבעה"ט עה"פ.

(133) ויק"ר פכ"א, ו. וראה רד"ל שם. שמו"ר פל"ח, יו"ד ובמפרשים שם.

(134) להעיר, שברכת שהחיינו מברכים על שמחה הנרגשת בלב - דוקא על דבר שישנו בפועל עתה.

(135) וי"ל גם מלשון נגיעה, שיכולים (לא רק להראות, אלא גם) לגעת (אָנרירען - לקו"ת ר"פ שמיני).

ובפשטות - שביום הש"ק פרשת „אשה כי תזריע וילדה זכר”, „זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו” (לפני הקריאה בתורה ועאכו"כ לפני לימוד פרקי אבות במנחה), תהי' לידת והתגלות משיח צדקנו („חיוורא דבי רבי” כפי שהוא „ביום טהרתו”) - שזוכים לשמוע ההכרזה (בכל העולם ובכל סדר ההשתלשלות) ש„הנה זה (מראה באצבעו ואומר זה) מלך המשיח בא”, והנה זה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בא (כיון ש„הקיצו ורגנו שוכני עפר”¹²³, וצדיקים קמים לתחי' מיד¹²⁴), וכל רבותינו נשיאינו, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, ומשה ואהרן עמהם.

וביחד עם כל בני, „בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו”¹²⁵, „עוד אקבץ עליו לנקבציו”¹²⁶, „מאשור וממצרים כו' ומאיי הים”¹²⁷ - באים „עם ענני שמיא”¹²⁸, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש

(123) ישעי' כו, יט.

(124) ראה זח"א קמ, א.

(125) בא יו"ד, ט.

(126) ישעי' נו, ח.

(127) שם יא, יא.

(128) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין שבעה עה"ט.

הוספה

בשורת הגאולה

כ.ב.

מדובר ומודגש ביותר בזמן האחרון ממש ע"ד הצורך בפעולתו של כאו"א מישראל לעשות כל התלוי בו להביא את משיח צדקנו בפועל ממש תיכף ומיד ממש,

– כיון שבימינו אלה ממש (עם סיומו של חודש ניסן דהי' תהא שנת אראנו נפלאות) „כלו כל הקיצין“ (”קץ הימים“ ו”קץ הימין“¹) כפשוטו ממש², ובודאי שתיכף ומיד בא משיח צדקנו, וכאו"א מראה באצבעו ואומר „הנה זה (מלך המשיח) בא“³, שכבר בא (בלשון עבר) ברגע שלפני רגע זה.

* * *

משיח נמצא בעולם בזמן ומקום הגלות, ובמצב של גלות, שסובל תחלואי הגלות [כהמשך הגמרא⁴ „אמר רב אי מן חייא הוא כגון רבינו הקדוש“, „אם משיח מאותן שחיין עכשיו“⁵ ודאי היינו רבינו הקדוש, דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה“⁶], ומצפה בקוצר רוח ובכליון עינים⁷ להתגלות (מההעלם בזמן ומצב הגלות), דמלך המשיח גואל את ישראל

---

(1) ראה אוה"ת ר"פ מקץ. וש"נ.

(2) נוסף לכך שבזמן הגמרא כבר „כלו כל הקיצין“ (סנהדרין צז, ב).

(3) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ (פ"ב, ח (ב)).

(4) סנהדרין צה, ב.

(5) וע"פ פס"ד הרמב"ם (הל' מלכים ספ"א) „ואם יעמוד מלך מבית דוד כו" – היינו שהוא כבר מלך.

(6) פרש"י שם. – וע"ש זה נקרא „חיוורתא (מצורע) דבי רבי“, „ע"ש רבינו הקדוש שנקרא רבי . . שהי' סובל תחלואים ויסורים כמוהו“ (תדא"ג מהרש"א שם).

(7) שלכן „שרי חד ואסיר חד (מתיר נגע ומקנחו וקושרו מתיר האחר ועושה כן, ואינו מתיר שני נגעים יחד (כשאר הסובלי חלאים שיושב ביניהם)), אמר דילמא מבעינא דלא איעכב (אי בעי לי לצאת ולגאול את ישראל לא איתעכב כדי קשירת שני נגעים)“ – סנהדרין שם ובפרש"י.

בגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות, כפס"ד הרמב"ם⁸ "יעמוד מלך מבית דוד וכו'".

. . . ושם⁹ (בהתחלת הסוגיא): "דבי רבי שילא אמרי שילה שמו, שנאמר עד כי יבוא שילה, דבי רבי ינאי אמרי ינון שמו (כמו ינאי, כל אחד הי' דורש אחר שמו¹⁰), שנאמר יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו, דבי רבי חנינה אמרי חנינה שמו, שנאמר אשר לא אתן לכם חנינה, ויש אומרים מנחם בן חזקי¹¹ שמו, שנאמר כי רחוק ממני מנחם משיב נפשי¹².
ואנן (חסידים) נעני' אבתריהו (בנוגע לרבותינו נשיאינו, ובפרט כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) – יוסף שמו, שנאמר¹³ "יוסף אדני שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו'", יצחק שמו, שנאמר¹⁴ "אז ימלא שחוק פינו".

* * *

"רבי אומר איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם כל שהיא תפארת לעושי' ותפארת לו מן האדם¹⁵ . . . ויש לומר הביאור בזה – בהמשך להאמור לעיל בנוגע להתגלות וביאת המשיח:

. . . "רבי אומר איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם":

"האדם" – קאי על "אדם¹⁶ הזה (ש"הוא במדרגה גדולה . . . שלימו

(8) שבעה ערה 5.

(9) סנהדרין שם.

(10) פרש"י שם. – ולהעיר מדיוק לשון רש"י "כל אחד הי' דורש אחר שמו" (ולא שהתלמידים חידשו ששמו כשם רבם).

(11) כ"ה ("בן חזקי") בדפוסים שלפנינו, ובירושלמי ואיכ"ר: "מנחם" סתם. – ולהעיר שרש"י מעתיק תיבת "מנחם", ומוסיף "בן חזקי". וכנראה שצ"ל בפרש"י "ה"ג בן חזקי", אלא שהבחורהזעצער "תיקן" והשמיט "ה"ג". ועצ"ע.

(12) וראה גם ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. איכ"ר פ"א, גא. וראה לקוטי לוי"צ על מארז"ל ע' קו ש"כל הדעות אמת הם ואלו ואלו דא"ח", עיי"ש.

(13) ישע"י יא, יא-יב.

(14) תהלים קכו, ב. וראה ברכות לא, א.

(15) אבות פ"ב מ"א.

(16) לקו"ת פרשתנו כב, ב.

דכולא" כשמוכשרין מעשיו ותיקן כל הדברים . . רק פסולת שבסוף לבושיו עדיין לא נתברר כו" מצד ענין הגלות – כמו רבי; ובדורנו זה – דור האחרון של הגלות, עקבתא דמשיחא, שכבר נסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה שהיו צריכים להעשות במשך זמן הגלות – י"ל שכל בני" הם בדרגא זו.

והשאלה היא: כיון שכבר נסתיימו מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות"17 – מהי הדרך ישרה" (הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה) שיבור לו האדם (כללות בני") שגמר עניני העבודה כדי לפעול התגלות וביאת המשיח"18?

. . . וביאור הדרך ישרה" להתגלות וביאת המשיח ע"י מלכות שבתפארת" – בנוגע למעשה בפועל:

ובהקדמה – שכיון שמשיח צדקנו עומד לבוא תיכף ומיד, אבל עדיין לא בא בפועל, שלכן דרושה ההשתדלות האחרונה (סוף לבושיו" של כאו"א מישראל להביא את המשיח, צריכה להיות הפעולה (לא ע"י מלכות בטהרתה, ענינו של מלך המשיח עצמו, אלא) ע"י מלכות שבתפארת", כלומר, ענינו של המשיח (מלכות) כפי שהוא בתורה (תפארת).

. . . ובפשטות: "תפארת" – הו"ע לימוד התורה, ומלכות שבתפארת" – הוא לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני הגאולה שנתבארו בריבוי מקומות"19,

– בתורה שבכתב (ובפרט בדברי הנביאים . . שכל הספרים מלאים בדבר זה"20) ובתורה שבעל פה, בגמרא (ובפרט במסכת סנהדרין ובסוף

---

(17) תניא רפ"ז.

(18) ומתחיל מהתגלות וביאת המשיח שבכאו"א מישראל, כידוע שהפסוק, דרך כוכב מיעקב גו" שקאי על מלך המשיח (ירושלמי תענית פ"ד ה"ה), קאי גם על כאו"א מישראל (ירושלמי מע"ש פ"ד ה"ו), כיון שיש בו ניצוץ מנשמת משיח (מאור עינים ס"פ פינחס).

(19) ונקל למוצאם – ע"י ספרי המפתחות (שרבו בדורנו זה) על סדר הא-ב, בערכים המתאימים: גאולה, משיח, וכיו"ב.

(20) רמב"ם הל' מלכים פ"א ה"ב.

מסכת סוטה) ובמדרשים, וגם – ובמיוחד – בפנימיות התורה, החל מספר הזהר (ש"בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר כו' יפקון בי' מן גלותא ברחמים"21), ובפרט בתורת החסידות (שע"י הפצת המעיינות חוצה אתי מר דא מלכא משיחא22), בתורת רבותינו נשיאינו, ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיחות) של נשיא דורנו – מעין ודוגמא והכנה ללימוד תורתו של משיח, "תורה חדשה מאתי תצא"23, שילמד לכל העם פנימיות התורה (טעמי תורה), ידיעת אלקות (דע את אלקי אביך"24), כפס"ד הרמב"ם25 ש"באותו הזמן. . יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כו" –

וההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה (מלכות שבתפארת") היא הדרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש.

ועל של פועל באתי – ובודאי יעוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום:

כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד – על כאו"א מישראל (האנשים – הן יושבי אוהל (ישכר) והן בעלי עסק (זבולון), וכן הנשים והטף, כל חד וחד לפום שיעורא דילי") להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה.

ומה טוב – שהלימוד יהי' (ברבים) בעשרה, כי, נוסף על המעלה ד"עשרה שיושבים ועוסקים בתורה שכינה שרוי' ביניהם"26, יש מעלה מיוחדת כשלומדים עניני משיח והגאולה ברבים בנוגע להתפעלות והשמחה ברגש הלב, שעיי"ו הולכת וגדלה ההשתוקקות והצפי' לביאת המשיח27.

(21) זח"ג קכד, ב – ברע"מ. הובא ונת' באגה"ק רסכ"ו.

(22) אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו.

(23) ישעי' נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

(24) דה"א כח, ט.

(25) בסיום וחותרם ספרו "משנה תורה".

(26) אבות פ"ג מ"ו. וראה אגה"ק סכ"ג.

(27) ולכן, גם אלה שרוצים ללמוד בעיון ושקו"ט (ועד לחדש חידושי תורה בעניני משיח וגאולה), מתוך מנוחה וישוב הדעת, ע"י הלימוד לעצמו או בחברותא

ועוד ועיקר כפשוט – להוסיף בקיום המצוות בהידור, ובמיוחד בההידור במצות הצדקה (כללות כל המצוות²⁸) ש"מקרבת את הגאולה"²⁹.

וכדאי ונכון לקשר ההוספה בצדקה עם ההוספה בתורה בעניני משיח וגאולה – עי"ז שההוספה לצדקה היא מתוך כוונה לקרב ולזרז את הגאולה, כיון שכוונה זו כשלעצמה היא חלק מלימוד התורה בעניני הגאולה – הלימוד (במחשבה – מזמן לזמן) דמאמר חז"ל "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה".

(משיחות ש"פ תזריע־מצורע, ו' אייר תנש"א)

– ישתדלו (מזמן לזמן) להשתתף גם בהלימוד בעשרה, כדי שיהי' אצלם גם המעלה שע"י הלימוד בעשרה (כבפנים).

(28) ראה תניא פל"ז.

(29) ב"ב יו"ד, א.

לזכות

בנימין בן בתי' שיחי'

שיזכה לרחמי שמים מרובים

למטה מעשרה טפחים, בטוב הנראה והנגלה, נאו!

לזכות

הו"ח ר' אשר שיחי' בסטומסקי,
ליום הולדתו לאויש"ט, ביום ח"י ניסן - יום ב' דחול המועד פסח
וזוגתו מרת שרה רינה תחי' בסטומסקי,
ליום הולדתה לאויש"ט, ביום י"ג ניסן
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י משפחתם שיחיו

* * *

לזכות

החייל ב"צבאות השם" שמואל הכהן שיחי'
לרגל יום ההולדת שלו הי"א לאויש"ט,
ביום כ"ה ניסן, ה'תשפ"ג - "שנת הקהל"
ולזכות אחיו ואחיותיו חיילי "צבאות השם" שיחיו

*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' יחזקאל הכהן וזוגתו מרת נחמה עטא שיחיו רייבארן

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת שו"ב ר' יעקב ב"ר מנחם מענדל הלל ע"ה גאנזבורג
נפטר ביום ו' אייר ה'תשס"ח
וזוגתו מרת רבקה בת הרה"ח הרה"ת המשפיע ר' ישראל נח ע"ה גאנזבורג
נפטרה ביום ט' אייר ה'תשנ"ט
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י משפחתם שיחיו

* * *

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת ר' חנוך הלוי ב"ר אברהם הלוי ז"ל לוינ
נפטר ביום ל' ניסן - אדר"ח אייר ה'תשנ"ו
וזוגתו מרת אסתר רחל ב"ר אלי' מיכל ז"ל לוינ
נפטרה ביום וא"ו שבט ה'תשס"ו
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנם

הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוגתו מרת דאבא שיחיו
ומשפחתם שיחיו לוינ

* * *

לעילוי נשמת

ר' שלמה ב"ר מסעוד ע"ה
נפטר ביום ג' אייר, ה'תשכ"ה
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י משפחתו שיחיו

הי שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula*!!!
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved One
For More Info. Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:

<http://www.torah4blind.org>

TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095